

นอกจากนี้ ผู้จัดการสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือ SIPA สำนักงานภาคใต้ ภูเก็ต ได้ให้ข้อมูลว่า Smart City เป็นการยกระดับเมืองให้มีความน่าอยู่ ซึ่งแผนของภูเก็ตที่กำหนดไว้จะเป็นการยกระดับใน 4 ด้าน ภายในปี 2020 ได้แก่ 1. ด้านความปลอดภัย 2. การเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ 3. ด้านสุขภาพ 4. ด้านสิ่งแวดล้อม ในส่วนของการดำเนินโครงการ Smart City ในจังหวัดภูเก็ต จะแบ่งเป็น 3 ส่วน ได้แก่

1. Smart Economy การสร้างอุตสาหกรรมที่สองขึ้นมารองรับกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เนื่องจากต้องยอมรับว่าภูเก็ตมีการเติบโตด้านเศรษฐกิจด้วยการท่องเที่ยวเพียงด้านเดียวมาโดยตลอด ซึ่งการนำเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเป็นแนวทางที่มีความเข้ากันได้เป็นอย่างดี โดย Smart Economy จะเข้ามาช่วยสร้างความโดดเด่นให้กับภูเก็ต อาทิ

- เป็นแหล่งรวมนักพัฒนา ในลักษณะของ Research Center หรือ Innovation Center
- ช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เกิดการใช้ Smart Technology มากขึ้น

2. Smart Living Community เป็นการสร้างสังคมน่าอยู่ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

- **ภูเก็ต Safe City (ทางบก)** เป็นเรื่องการสร้างความปลอดภัยด้วยการใช้กล้อง CCTV โดยปัจจุบันกล้อง CCTV ในภูเก็ตมีที่ใช้งานได้จริงอยู่ประมาณ 1,700 ตัว ซึ่งสิ่งที่เป็นปัญหาโดยตลอดเป็นเรื่องของการเชื่อมต่อและการทำงานร่วมกัน เนื่องจากในแต่ละพื้นที่ต่างมีการทำงานแยกส่วนกันออกไป ดังนั้นแนวหน้าของ Smart Living จะเป็นการรวมเข้าสู่ศูนย์กลาง พร้อมยกระดับประสิทธิภาพให้เกิดระบบการวิเคราะห์ข้อมูลได้ ยกตัวอย่างเช่น การใช้กล้อง CCTV คอยสังเกตการณ์ความปลอดภัย โดยหากมีความผิดปกติเกิดขึ้นในพื้นที่ระบบจะสามารถรายงานข้อมูลเพื่อส่งต่อไปยังเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพื่อเข้าตรวจสอบในสถานที่นั้น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้การรักษาความปลอดภัยจะนำระบบ face recognition หรือระบบตรวจจับและวิเคราะห์ใบหน้า มาใช้ร่วมกับระบบฐานข้อมูลด้วย ซึ่งการดำเนินการจะนำร่องใน 2 พื้นที่สำคัญ ได้แก่ เทศบาลเมืองป่าตอง กับเทศบาลนครภูเก็ต

- **ภูเก็ต Safe City (ทางน้ำ)** เป็นการสร้างความปลอดภัยในด้านการเดินเรือสำหรับนักท่องเที่ยว ซึ่งปัจจุบันภูเก็ตมีระบบที่ทำให้รับทราบได้ว่ามีเรือในทะเลอันดามันอยู่เท่าไร และการต่อยอดจะเป็นการนำอุปกรณ์ประเภท Smart Band ให้นักท่องเที่ยวได้ใส่ก่อนลงเรือออกไปท่องเที่ยว โดยระบบของ Smart Band จะเชื่อมต่อกับพาสปอร์ต สามารถตรวจจับระยะห่างระหว่างตัวนักท่องเที่ยวกับเรือในขณะที่ดำน้ำได้ ศูนย์กลางสามารถตรวจเช็คได้ว่ามีนักท่องเที่ยวอยู่บนเรือจำนวนเท่าไร ซึ่งขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างดำเนินการวิเคราะห์ถึงด้านความเป็นส่วนตัวที่นักท่องเที่ยวจะได้รับเมื่อสวมใส่ Smart Band, การลงทะเบียนข้อมูลส่วนตัว, การประสานงานกับบริษัทท่องเที่ยวในการนำเทคโนโลยีไปใช้กับนักท่องเที่ยว, ระบบเรือ ตลอดจนความรู้จักความเข้าใจของผู้นำการท่องเที่ยว

3. Smart Sensor เป็นเซนเซอร์สำหรับการตรวจสอบสภาพอากาศ ตรวจเช็คสภาพของน้ำทะเล ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีการเกิดสาหร่ายในทะเล อันเนื่องมาจากความผิดปกติของปฏิกิริยาทางเคมีในน้ำทะเล ซึ่งเราจะรู้และแก้ไขก็ต่อเมื่อปัญหาเกิดขึ้นแล้ว แต่การเซนเซอร์แบบใหม่ภายใต้อุปกรณ์ประเภท IoT ที่จะนำมาใช้ในทะเล จะเป็นการตรวจวัดค่าเคมีต่าง ๆ ในทะเล หากมีความผิดปกติ ระบบจะส่งข้อมูลไปยังศูนย์กลาง เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถเข้าไปแก้ไขได้ก่อนที่ปัญหาจะเกิดขึ้น เป็นต้น

หากการดำเนินโครงการ Phuket Smart City ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ จะเกิดประโยชน์ทางด้านการท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก และจะสามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจของกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันได้อย่างมหาศาล ซึ่งกลุ่มจังหวัดจะต้องศึกษาและบูรณาการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเตรียมการในการเชื่อมโยงจังหวัดอื่น ๆ ในกลุ่มจังหวัด เพื่อให้ได้รับประโยชน์จาก Phuket Smart City เพื่อยกระดับฐานเศรษฐกิจยกระดับรายได้ และยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชนในกลุ่มจังหวัดต่อไป

● **เขตพัฒนาการท่องเที่ยว**

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้ประกาศเขตพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อนำร่องจำนวน 5 กลุ่มคลัสเตอร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ที่มีเอกลักษณ์และวิถีชีวิตท้องถิ่นที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่ เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอารยธรรมล้านนา (เชียงใหม่ เชียงราย ลำปาง ลำพูน และพะเยา) เขตพัฒนาการท่องเที่ยวอารยธรรมอีสานใต้ (นครราชสีมา สุรินทร์ บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี) เขตพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลตะวันออก Active Beach (ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด) เขตพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลตะวันตก Royal Coast (เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร และระนอง) และเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามัน (ภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง และสตูล) โดยมีผู้แทนจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาสังคม ร่วมกันวางแผนและดำเนินการพัฒนาในแต่ละเขตพื้นที่ของตนซึ่งจะช่วยสะท้อนความต้องการของคนในพื้นที่อย่างแท้จริง

แผนภาพ : การกำหนดยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ที่มา : กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

การจัดเขตพัฒนาการท่องเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา อาจจะไม่สอดคล้องกับการจัดกรรุ่มจังหวัดของกระทรวงมหาดไทย โดย ภูเก็ต พังงา กระบี่ ตรัง จัดอยู่ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวอันดามันและระนอง จัดอยู่ในเขตพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลตะวันตก Royal Coast แต่นับว่าเป็นการพัฒนาศักยภาพและเป็นประโยชน์ต่อพื้นที่ในการบูรณาการเพื่อการพัฒนากรรุ่มจังหวัดต่อไป

• **บริบทการเปลี่ยนแปลงของโลก**

การบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยวให้ประสบผลสำเร็จนั้น จะต้องศึกษาและทำความเข้าใจกับกระแสภายนอกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและพฤติกรรมกรรุ่มการท่องเที่ยว ที่จะเป็นปัจจัยกระทบต่อสถานการณ์กรรุ่มท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) (2557) ได้แสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมกรรุ่มท่องเที่ยวโลกจะเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงหลัก 8 ประการ (8 Megatrends) อันได้แก่ โลกาภิวัตน์ สังคมสูงวัย สังคมเมือง ชีวิตดิจิทัล สุขภาพและความปลอดภัย การคมนาคมขนส่ง สิ่งแวดล้อม และการอนุรักษ์ และประชาคมอาเซียน

8 กระแสการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ (8 Megatrends)

 <p>โลกาภิวัตน์ (Globalisation) การเชื่อมโยงถึงกันมากขึ้นทั้งของโลกในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมจะส่งผลให้ผู้ประกอบการต้องเปลี่ยนมุมมองและปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว</p>	 <p>สังคมสูงวัย (Ageing Society) นักท่องเที่ยวสูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นและให้ความสนใจในการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพมากขึ้น ในขณะเดียวกัน วัยแรงงานจะลดลง และอาจส่งผลต่อภาวะการขาดแคลนแรงงานในอนาคต</p>
 <p>สังคมเมือง (Urbanisation) การขยายตัวของเมืองอาจทำให้เกิดการกลืนวัฒนธรรมและวิถีชีวิตพื้นถิ่น จนทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ดั้งเดิมไป นอกจากนี้ อาจก่อให้เกิดปัญหาความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินอีกด้วย</p>	 <p>ชีวิตดิจิทัล (Digital Lifestyle) ยุคสังคมออนไลน์ที่นักท่องเที่ยวแชร์ข้อมูลได้ตลอดเวลา เน้นการใช้งานผ่านแอปพลิเคชัน จองตั๋วและที่พักทางระบบออนไลน์ รวมถึงการใช้ Big Data และระบบคราวน์ ในการวิเคราะห์ตลาด</p>
 <p>สุขภาพและความปลอดภัย (Health and Safety) ปัญหาโรคระบาด ความไม่ปลอดภัยในการสัญจร การก่อการร้าย และภัยพิบัติทางธรรมชาติ ล้วนเป็นความเสี่ยงที่ทำให้ต้องเตรียมรับมืออย่างรอบคอบ</p>	 <p>การคมนาคมขนส่ง (Transportation) ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งจะส่งผลโดยตรงต่อการตัดสินใจเดินทางของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะด้านความเชื่อมโยงทางการภาพและกฎระเบียบด้านคมนาคม</p>
 <p>สิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ (Green and Environment) ธรรมชาติในแหล่งท่องเที่ยวมีความเสี่ยงต่อการถูกทำลายหากไม่สร้างแนวคิดเชิงอนุรักษ์ให้นักท่องเที่ยว โดยปัญหาสำคัญ อาทิ น้ำเสีย ขยะ และมลพิษ</p>	 <p>ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) การรวมกรรุ่มกันของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จะสร้างเอกภาพและอัตลักษณ์ของภูมิภาค ส่งผลให้เกิดเคลื่อนย้ายทุนและแรงงานอย่างเสรี</p>

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

5. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ประกอบด้วย พื้นที่จังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ และตรัง รวมทั้งสิ้นประมาณ 17,688.915 ตารางกิโลเมตร หรือ 11,055,571.875 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 24 ของพื้นที่ภาคใต้ทั้งหมด ตั้งอยู่บริเวณคาบสมุทรภาคใต้ฝั่งตะวันตก มีรูปร่างพื้นที่ทอดตัวเป็นแนวยาวตามแนวเหนือ-ใต้ มีพื้นที่ติดชายฝั่งทะเลของมหาสมุทรอินเดียเป็นแนวยาวถึง 878 กิโลเมตร โดยมีลักษณะภูมิศาสตร์เป็นทิวเขาสูงติดชายฝั่งทะเลที่มีลักษณะชายฝั่งจมน้ำและเว้า ๆ แหว่ง ๆ โดยมีเกาะริมทวีป (Continental Island) และเกาะขวางกั้น (Barrier Island) กระจายตัวตลอดแนวชายฝั่งทะเลอันดามัน มีเกาะต่าง ๆ รวมทั้งหมด 412 เกาะ

จากการที่พื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีความหลากหลายของลักษณะภูมิประเทศและระบบนิเวศวิทยา ประกอบกับได้มีการพัฒนาศักยภาพด้านต่าง ๆ อย่างรวดเร็วเพื่อรองรับการขยายตัวการท่องเที่ยวและมีการหลั่งไหลเข้ามาของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบอาชีพบริการ แรงงานไทย และแรงงานต่างด้าวเข้าสู่พื้นที่กลุ่มจังหวัดอันดามัน ทำให้ชุมชนเมืองขยายตัวอย่างรวดเร็วส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แม้ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัด ตั้งแต่ปี 2553 เป็นต้นมา ได้เน้นให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การพัฒนาฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับธรรมชาติ มีภูมิทัศน์สวยงามเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการขยะ การบริหารจัดการพลังงาน และการบริหารจัดการน้ำในเชิงบูรณาการและสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วน แต่ปัญหาดังกล่าวข้างต้นยังมีความจำเป็นจะต้องดูแลและเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิด รวมทั้งกำหนดรูปแบบการใช้ประโยชน์ที่ดิน โดยคำนึงถึงทรัพยากรในพื้นที่เพื่อให้เอื้อต่อการท่องเที่ยวและการพัฒนาที่สมดุล

- **ทรัพยากรดิน**

พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นดินเปรี้ยว ดินเค็ม และดินทราย

- **พื้นที่ชุ่มน้ำ**

มีพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับโลก 4 แห่ง ประกอบด้วย อ่าวพังงา แหลมสน หาดเจ้าไหม และปากแม่น้ำกระบี่

- **ทรัพยากรป่าไม้และชายฝั่งทะเล**

ลักษณะภูมิประเทศชายฝั่งทะเลของ 5 จังหวัดในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีสภาพเป็นดินเลนซึ่งเหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของป่าชายเลน จึงทำให้ภูมิภาคมีพื้นที่ป่าชายเลนประมาณ 1.0 ล้านไร่ เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแหล่งที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำวัยอ่อน รวมถึงเป็นแนวกันคลื่นลมและภัยธรรมชาติเป็นอย่างดี

ตาราง : แสดงการจำแนกการใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าชายเลน

จังหวัด	การจำแนกการใช้ประโยชน์ที่ดินป่าชายเลน ปี พ.ศ. 2557										
	ป่าชายเลน	ป่าชายหาด	ป่าพรุ	ป่าบก	พื้นที่เพาะเลี้ยง	เกษตรกรรม	เมืองและสิ่งก่อสร้าง	พื้นที่ทิ้งร้าง	หาดเลน/เลนนอก	อื่นๆ	รวม
กลุ่มจังหวัด	875,038.15	46,031.50	787.36	11,251.35	40,590.59	126,031.69	10,870.18	1,350.84	43,653.16	110,410.40	1,240,715.23
ระนอง	16,1919.41	1,058.56	176.41	2,702.48	4,112.10	16,138.23	4,264.28	610.37	20,515.73	8,726.49	220,224.06
พังงา	274,401.14	13,699.08	610.95	3,237.13	6,087.01	31,339.88	1,880.99	46.52	11,730.54	22,908.35	365,941.59
ภูเก็ต	13,446.40	56.83	-	665.05	2,852.19	2,281.79	2,435.71	238.13	6,694.97	639.24	29,310.31
กระบี่	213,646.09	4,176.70	-	3,904.87	13,780.64	41,417.32	1,904.13	151.92	4,595.53	40,026.92	322,604.12
ตรัง	211,625.11	27,040.33	-	741.82	13,758.65	34,854.47	385.07	303.90	116.40	38,109.4	302,635.15

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักอนุรักษ์ป่าชายเลน กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

จังหวัดระนองและจังหวัดพังงา มีการใช้ประโยชน์พื้นที่ทั้งป่าชายเลน ป่าชายหาด ป่าพรุ และป่าบก จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ เป็นจังหวัดที่ใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าชายเลนในระดับสูง ส่วนจังหวัดตรังใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าชายเลนและป่าชายหาดในระดับสูง โดยจังหวัดภูเก็ตมีการใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าชายเลนน้อยที่สุดในกลุ่มจังหวัด จังหวัดที่ใช้ประโยชน์พื้นที่เพาะเลี้ยงและเพื่อการเกษตรกรรมสูงสุด คือ จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง จังหวัดพังงา และจังหวัดระนอง ตามลำดับ โดยจังหวัดภูเก็ตใช้ประโยชน์พื้นที่เพาะเลี้ยงและเพื่อการเกษตรกรรมน้อยที่สุดในกลุ่มจังหวัด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าจังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีโครงสร้างเศรษฐกิจหลักจากการท่องเที่ยวในสัดส่วนที่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับภาคเกษตร ส่วนจังหวัดอื่น ๆ ในกลุ่มยังคงพึ่งพาภาคเกษตร โดยเฉพาะจังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง และจังหวัดพังงา

ตาราง : แสดงพื้นที่ป่าไม้ กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ปี 2557

จังหวัด	เนื้อที่จังหวัด	เนื้อที่ป่า	ร้อยละของพื้นที่จังหวัด	เนื้อที่ไม้ใช้ป่าไม้
กลุ่มจังหวัด	12,075,312.14	3,445,741.75	28.53	8,629,570.39
ระนอง	2,015,637.73	1,079,047.80	53.53	936,589.93
พังงา	3,433,497.58	1,083,257.70	31.55	2,350,239.88
ภูเก็ต	342,841.25	69,603.98	20.30	273,237.27
กระบี่	3,327,024.33	548,648.82	16.49	2,778,375.51
ตรัง	2,956,311.25	665,183.45	22.50	2,291,127.80

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักจัดการที่ดินป่าไม้ กรมป่าไม้

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีพื้นที่ป่าไม้ คิดเป็นร้อยละ 28.53 ของพื้นที่กลุ่มจังหวัด จังหวัดระนองมีสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้ต่อพื้นที่จังหวัดมากที่สุด รองลงมาคือ จังหวัดพังงา จังหวัดตรัง จังหวัดภูเก็ต และจังหวัดกระบี่ โดยจังหวัดพังงามีพื้นที่ป่าไม้สูงสุด รองลงมาคือจังหวัดระนอง จังหวัดตรัง และจังหวัดกระบี่ ส่วนจังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ป่าไม้น้อยที่สุดในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน

• สถานการณ์น้ำ

1. สถานการณ์คุณภาพแหล่งน้ำผิวดินภาคใต้ฝั่งตะวันตก ปี 2558

สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 (ภูเก็ต) ได้ทำการติดตามตรวจสอบคุณภาพแหล่งน้ำผิวดิน จำนวน 3 ครั้ง (กุมภาพันธ์ พฤษภาคม สิงหาคม 2558) จำนวน 6 แหล่งน้ำ รวม 16 สถานีได้แก่คลองบางใหญ่จังหวัดภูเก็ต จำนวน 2 สถานี คลองตะกั่วป่า จังหวัดพังงา จำนวน 2 สถานี คลองกระบี่ใหญ่ จังหวัดกระบี่ จำนวน 2 สถานี คลองปะเหลียน จังหวัดตรัง จำนวน 3 สถานี แม่น้ำตรัง จังหวัดตรัง จำนวน 5 สถานีคลองบ่าบัง จังหวัดสตูล จำนวน 2 สถานี

ผลการทดสอบคุณภาพน้ำแหล่งน้ำผิวดิน เมื่อนำมาประเมินคุณภาพแหล่งน้ำโดยใช้ดัชนีคุณภาพน้ำทั่วไป (Water Quality Index : WQI) พบว่า แหล่งน้ำผิวดินส่วนใหญ่มีคุณภาพน้ำอยู่ในเกณฑ์คุณภาพน้ำระดับดี ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเมื่อเปรียบเทียบกับปี 2557 โดยอยู่ในเกณฑ์คุณภาพดี ร้อยละ 83.33 และเกณฑ์คุณภาพเสื่อมโทรม ร้อยละ 16.67 ซึ่งคุณภาพแหล่งน้ำขนาดเล็กมีเปลี่ยนแปลงตามฤดูกาล

ตาราง : แสดงสถานการณ์คุณภาพน้ำแหล่งน้ำผิวดินภาคใต้ฝั่งตะวันตก ปี 2558

เกณฑ์คุณภาพน้ำ	ช่วงเวลาที่ตรวจวัดคุณภาพน้ำ			สรุปคุณภาพน้ำ
	มค.- มีค. 58	เมย.- มิย. 58	กค.-กย. 58	
 ดีมาก	-	-	-	-
 ดี	คลองตะกั่วป่า คลองกระบี่ใหญ่ คลองปะเหลียน แม่น้ำตรัง คลองบ่าบัง	คลองตะกั่วป่า คลองปะเหลียน แม่น้ำตรัง คลองบ่าบัง	คลองตะกั่วป่า คลองปะเหลียน แม่น้ำตรัง คลองบ่าบัง	คลองตะกั่วป่า คลองกระบี่ใหญ่ คลองปะเหลียน แม่น้ำตรัง คลองบ่าบัง
 พอใช้	-	คลองกระบี่ใหญ่	คลองกระบี่ใหญ่	-
 เสื่อมโทรม	คลองบางใหญ่	-	คลองบางใหญ่	คลองบางใหญ่
 เสื่อมโทรมมาก	-	คลองบางใหญ่	-	-

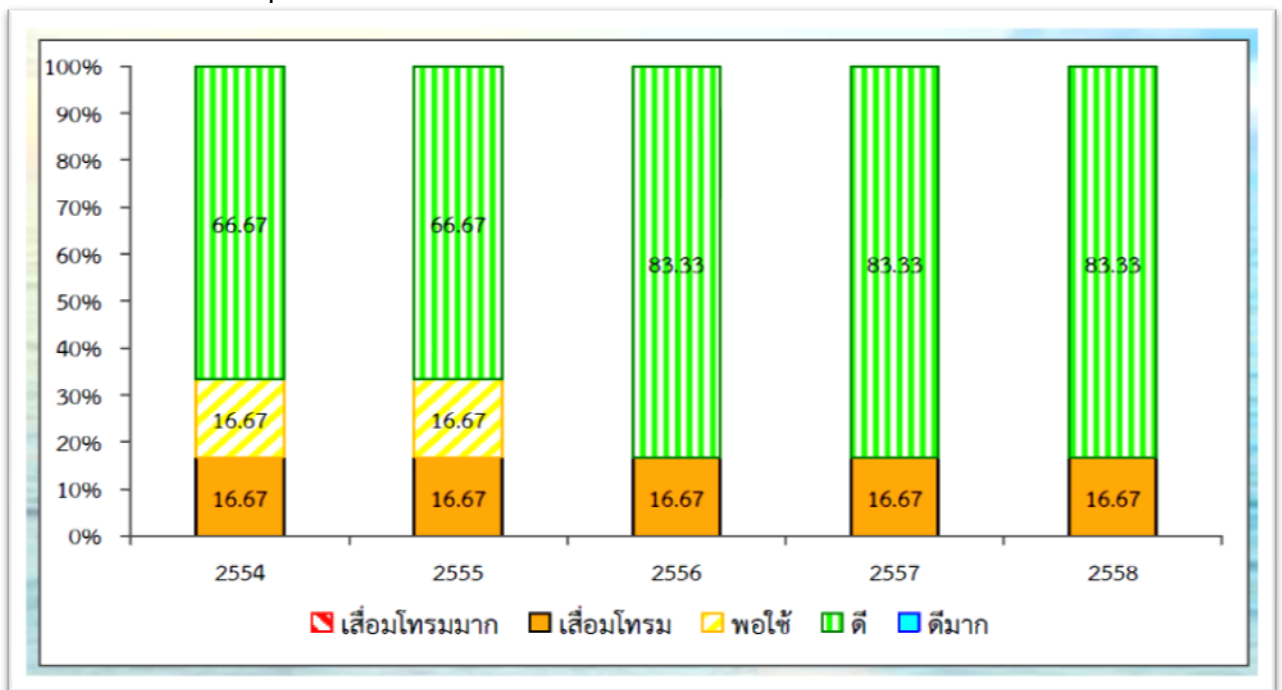
หมายเหตุ : WQI คือดัชนีคุณภาพน้ำทั่วไป (Water Quality Index) เพื่อใช้อธิบายคุณภาพน้ำโดยรวมอย่างง่าย โดยใช้ค่าคุณภาพน้ำ 5 พารามิเตอร์ มาคิดคำนวณ ได้แก่ ปริมาณออกซิเจนที่ละลายในน้ำ (Dissolved Oxygen : DO) ความสกปรกในรูปสารอินทรีย์ (Biochemical Oxygen Demand : BOD) แบคทีเรียกลุ่มโคลิฟอร์มทั้งหมด (Total Coliform Bacteria : TCB) แบคทีเรียกลุ่มฟิโคลิฟอร์ม (Fecal Coliform Bacteria : FCB) และ แอมโมเนีย (Total Ammonia : NH₃) มีคะแนนอยู่ระหว่าง 0-100 โดยแบ่งเกณฑ์คุณภาพน้ำได้ดังนี้ คะแนน 0-30 คุณภาพน้ำเสื่อมโทรมมาก 31-60 คุณภาพน้ำเสื่อมโทรม 61-70 คุณภาพน้ำพอใช้ 71-90 คุณภาพน้ำดี 91-100 คุณภาพน้ำดีมาก

ที่มา : สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 (ภูเก็ต)

● **แนวโน้มคุณภาพแหล่งน้ำผิวดิน**

การประเมินแนวโน้มคุณภาพน้ำของแหล่งน้ำผิวดิน โดยใช้ค่าดัชนีคุณภาพน้ำทั่วไป (WQI) ของทั้ง 6 แหล่งน้ำรายปีมาเปรียบเทียบย้อนหลัง 5 ปี (2554-2558) พบว่า คุณภาพแหล่งน้ำผิวดินระดับเกณฑ์ดีเพิ่มขึ้น คุณภาพแหล่งน้ำผิวดินระดับเกณฑ์พอใช้ ลดลงจนไม่ปรากฏตั้งแต่ปี 2556 ส่วนคุณภาพแหล่งน้ำผิวดินระดับเกณฑ์เสื่อมโทรม มีลักษณะคงตัว ได้แก่คลองบางใหญ่ มีคุณภาพแหล่งน้ำผิวดินอยู่ในระดับเกณฑ์เสื่อมโทรม ต่อเนื่อง

แผนภาพ : แสดงร้อยละของคุณภาพแหล่งน้ำผิวดินเปรียบเทียบย้อนหลัง 5 ปี (2554 – 2558) โดยใช้ดัชนีคุณภาพน้ำทั่วไป (WQI)

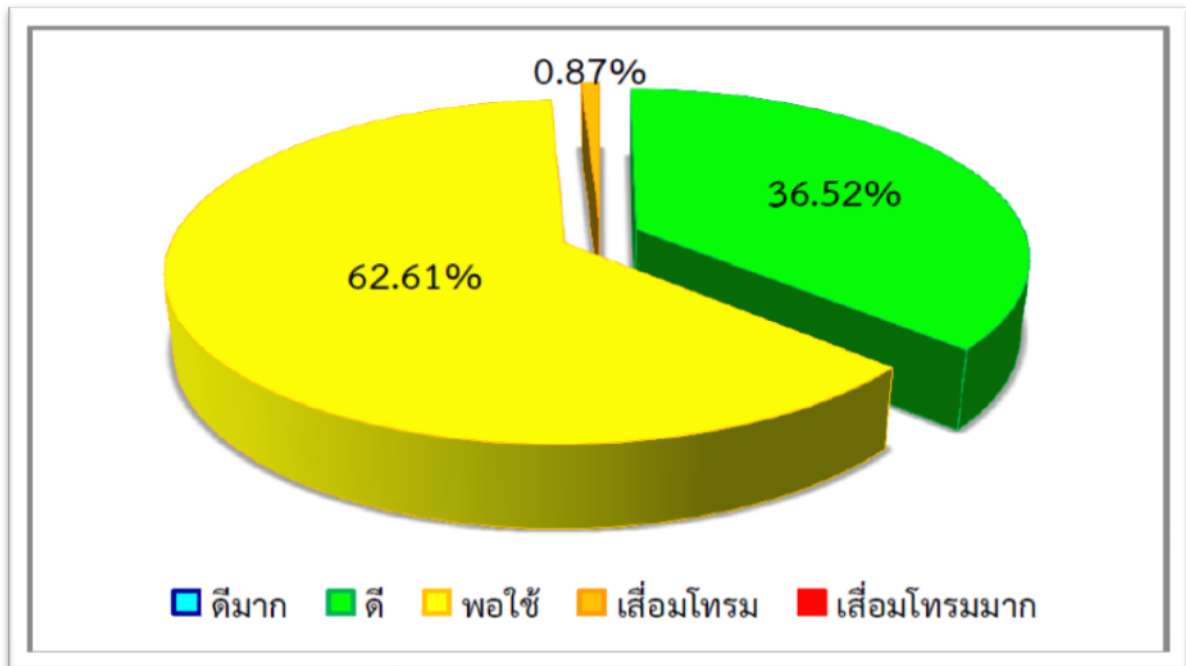
ที่มา : สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 (ภูเก็ต)

● **สถานการณ์คุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งภาคใต้ฝั่งตะวันตก ปี 2558**

การติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งภาคใต้ฝั่งตะวันตกพื้นที่ 5 จังหวัด จำนวน 58 สถานี ได้แก่จังหวัดภูเก็ต จำนวน 20 สถานี จังหวัดพังงา จำนวน 9 สถานี จังหวัดกระบี่ จำนวน 20 สถานี จังหวัดตรัง จำนวน 5 สถานี และจังหวัดสตูล จำนวน 4 สถานี โดยดำเนินการเก็บตัวอย่างน้ำทะเล จำนวน 2 ครั้งต่อปี คือ ช่วงฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ (เดือนมีนาคม) และช่วงฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ (เดือนกรกฎาคม)

การประเมินคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งภาคใต้ฝั่งตะวันตกปี2558 โดยใช้ดัชนีคุณภาพน้ำทะเล (Marine Water Quality Index : MWQI) พบว่าคุณภาพน้ำทะเลอยู่ในเกณฑ์พอใช้ ร้อยละ 62.61 เกณฑ์ดี ร้อยละ 36.52 และเกณฑ์เสื่อมโทรม ร้อยละ 0.87 ตามลำดับ

ตาราง : แสดงร้อยละดัชนีคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งเปรียบเทียบรายสถานี ปี 2558

ที่มา : ส่วนน้ำทะเล สำนักงานจัดการคุณภาพน้ำ กรมควบคุมมลพิษ, 2558

● **แนวโน้มสถานการณ์คุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งภาคใต้ฝั่งตะวันตก**

เมื่อพิจารณาตามดัชนีคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งภาคใต้ฝั่งตะวันตกระหว่างปี 2556-2558 พบว่าแนวโน้มคุณภาพน้ำทะเลเสื่อมโทรมลง โดยพิจารณาคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งปี 2558 พบว่าคุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งระดับเกณฑ์พอใช้ มีการเพิ่มขึ้นร้อยละ 0.27 คุณภาพน้ำทะเลชายฝั่งระดับเกณฑ์ดี มีการลดลงร้อยละ 30.81 โดยไม่พบคุณภาพน้ำระดับเกณฑ์ดีมากและเสื่อมโทรมมากในการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำทะเลในปี 2558

● **สถานการณ์ขยะ**

ปริมาณขยะมูลฝอยในภาคใต้มีแนวโน้มสูงขึ้น โดยในปี 2558 เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.6 จากปีก่อนหน้า ขณะที่ปริมาณขยะมูลฝอยในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ลดลงร้อยละ 1.2 จากปีก่อนหน้า ปริมาณขยะมูลฝอยในกลุ่มจังหวัดคิดเป็นร้อยละ 26 ของปริมาณขยะมูลฝอยในภาคใต้ จังหวัดที่มีปริมาณขยะมูลฝอยมากที่สุดในกลุ่มจังหวัด คือ จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเมื่อดูข้อมูลจากปี 2556 - 2558 ปริมาณขยะมูลฝอยในจังหวัดภูเก็ตมีแนวโน้มสูงขึ้น เป็นผลมาจากนักท่องเที่ยวจำนวนมากทั้งไทยและต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ จังหวัดที่มีปริมาณขยะมูลฝอยรองลงมา ได้แก่ จังหวัดตรัง จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา และจังหวัดระนอง ตามลำดับ

ตาราง : แสดงปริมาณขยะมูลฝอย กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน พ.ศ. 2556 – 2558

หน่วย: ตัน

จังหวัด	2556			2557			2558		
	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	รวม	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	รวม	ในเขตเทศบาล	นอกเขตเทศบาล	รวม
ภาคใต้	4,464	4,544	9,008	4,811	4,532	9,343	4,951	4,543	9,494
กลุ่มอันดามัน	1,225	1,138	2,363	1,358	1,138	2,496	1,336	1,130	2,466
ระนอง	139	60	199	141	55	196	142	57	199
พังงา	97	203	300	111	208	319	125	176	301
ภูเก็ต	595	91	686	640	74	714	664	80	744
กระบี่	187	332	519	177	374	551	168	389	557
ตรัง	207	452	659	289	427	716	237	428	665

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสถิติจังหวัด

การบริหารจัดการขยะ

1. **จังหวัดระนอง** จังหวัดระนองมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวม 30 แห่ง ให้บริการจัดการขยะมูลฝอย จำนวน 17 แห่ง และยังไม่ให้บริการจัดการขยะมูลฝอย จำนวน 13 แห่ง ปริมาณขยะรวมประมาณ 126.47 ตัน/วัน โดยเทศบาลเมืองบางริ้นมีปริมาณขยะมากที่สุด 40 ตัน/วัน รองลงมาคือ เทศบาลเมืองระนอง ปริมาณขยะมูลฝอย 30 ตัน/วัน และเทศบาลตำบลบางนอน ปริมาณขยะมูลฝอย 12 ตัน/วัน มีการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ คิดเป็น 47.67 ตัน/วัน โดยการนำกลับมาใช้ประโยชน์ผ่านการคัดแยกขยะกิจกรรมร้านรับซื้อของเก่า ธนาคารขยะ และการทำปุ๋ย มีปริมาณขยะสะสม รวม 18,291 ตัน ไม่มีสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยที่ถูกหลักสุขาภิบาล มีสถานที่กำจัดขยะทั้งสิ้น 13 แห่ง เป็นของเอกชน 1 แห่ง และเป็นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 12 แห่ง สถานที่กำจัดของเอกชนตั้งอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ ดำเนินการแบบขุดหลุมฝังกลบทุกวัน และเอกชนคัดแยกขยะเพื่อส่งทำวัสดุแทนเชื้อเพลิง RDF นำส่ง SCG โดยรับขยะในเขตเทศบาลเมืองบางริ้น เทศบาลเมืองระนอง เทศบาลตำบลปากน้ำ และเทศบาลตำบลปากน้ำท่าเรือ ประมาณวันละ 80 ตัน ส่วนสถานที่กำจัดขยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนใหญ่เป็นการกำจัดขยะโดยขุดหลุมและฝังกลบเป็นครั้งคราว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ยังไม่มีบริการจัดการขยะมูลฝอยเนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในเขตชนบท การตั้งบ้านเรือนห่างจากกัน และครัวเรือนสามารถจัดการขยะเองได้โดยการเผาหรือฝังในพื้นที่ตนเอง

จังหวัดระนองได้จัดให้มีโครงการ “ระนองเมืองคนรักความสะอาด” โดยส่งเสริมและสนับสนุนให้หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่ง ดำเนินการให้ความรู้ ปลุกจิตสำนึก สร้างความตระหนักให้ประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย ตั้งแต่การลดการคัดแยกที่ต้นทาง จนถึงการทำจัดขั้นตอนสุดท้าย รวมถึงการดูแลรักษาความสะอาดของบ้านเรือน สถานที่สาธารณะต่าง ๆ มีการจัดกิจกรรม Big cleaning day ในพื้นที่ต่าง ๆ และรายงานผลให้จังหวัดทราบอย่างสม่ำเสมอ มีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ทั้งในรูปแบบป้าย เอกสารให้ความรู้ เติมนรณรงค์ และประชาสัมพันธ์ทางวิทยุ รวมถึงมีหนังสือ

ขอความร่วมมือให้หน่วยงานต่าง ๆ ดำเนินการลดใช้โฟมและถุงพลาสติกทั้งในหน่วยงานและในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยเลือกใช้วัสดุจากธรรมชาติหรือที่สามารถย่อยสลายได้ง่าย และส่งเสริมให้ร้านอาหารต่าง ๆ ลดการใช้โฟมด้วย

สำหรับการจัดการขยะอันตราย จังหวัดระนองโดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดระนอง ได้ทำบันทึกข้อตกลงร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งในจังหวัด เพื่อรวบรวมขยะอันตรายนำส่งกำจัดปีละ 1 ครั้ง โดยใช้สถานที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดระนอง ที่ตั้งในหมู่ 5 ตำบลบางหิน อำเภอเกาะเปอร์ เป็นสถานที่รวบรวม

จังหวัดระนองได้จัดเตรียมแผนการจัดการขยะมูลฝอยโดยจัดแบ่งกลุ่มการจัดการขยะมูลฝอยรวมเป็น 3 กลุ่ม (Cluster) ดังนี้

กลุ่มที่ 1 อำเภอกระบุรี และอำเภอละอุ่น โดยใช้สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลตำบลน้ำจืด เป็นศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวม มีปริมาณขยะมูลฝอยในกลุ่มรวม 12.50 ตัน/วัน

กลุ่มที่ 2 อำเภอเมือง โดยใช้สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลตำบลบางนอนเป็นศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวม มีปริมาณขยะมูลฝอยในกลุ่มรวม 100.60 ตัน/วัน

กลุ่มที่ 3 อำเภอเกาะเปอร์ และอำเภอสุขสำราญ โดยใช้สถานที่กำจัดขยะมูลฝอยของเทศบาลตำบลเกาะเปอร์เป็นศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวม มีปริมาณขยะมูลฝอยในกลุ่มรวม 20.50 ตัน/วัน

ปัญหา/อุปสรรค

(1) การจัดหาสถานที่เพื่อกำจัดขยะมูลฝอย เนื่องจากสภาพภูมิประเทศของจังหวัดระนองส่วนใหญ่เป็นภูเขาสลับซับซ้อน ประมาณร้อยละ 86 ของพื้นที่จังหวัด มีที่ราบร้อยละ 14 ของพื้นที่จังหวัด สภาพพื้นที่ลาดเอียงจากด้านทิศตะวันออกไปสู่ด้านทิศตะวันตก (ทะเลอันดามัน)

- ทรัพยากรป่าไม้ส่วนใหญ่ฝั่งตะวันออกจะเป็นป่าดิบชื้น
- ฝั่งตะวันตกเป็นป่าชายเลนผืนใหญ่ เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ
- ที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ์มีน้อยเนื่องจากส่วนใหญ่เป็นพื้นที่เขตอนุรักษ์
- มีแหล่งน้ำผิวดินและคลองสาขาสายสั้น ๆ จำนวนมาก ทำให้มีปัญหาในการจัดหาสถานที่เพื่อ

กำจัดขยะโดยวิธีฝังกลบที่ถูกสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) ตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ เรื่อง หลักเกณฑ์ในการคัดเลือกพื้นที่ตั้งสถานที่ฝังกลบกากของเสีย

(2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอเมือง เช่น เทศบาลเมืองระนอง เทศบาลตำบลปากน้ำไม่สามารถจัดหาสถานที่กำจัดขยะได้ เนื่องจากมีพื้นที่ขนาดเล็กและจำกัด มีสภาพเป็นพื้นที่ชุมชนหนาแน่น

(3) การบริหารจัดการและกำจัดขยะมูลฝอยไม่ถูกหลักสุขาภิบาล เนื่องจากต้องใช้งบประมาณและบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญสูง ซึ่งศักยภาพในการบริหารจัดการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแบบต่างคนต่างทำไม่สามารถดำเนินการได้ ที่ผ่านมาขาดความชัดเจนของการรวมกลุ่มกันในการกำจัดขยะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและยังไม่สามารถรวมกลุ่มเพื่อจัดสร้างศูนย์กำจัดขยะรวมได้ เนื่องจากประชาชนมองปัญหาการกำจัดขยะมูลฝอยเป็นแบบแยกพื้นที่

(4) ขาดความร่วมมือในการจัดการขยะมูลฝอย ประชาชนขาดการมีส่วนร่วมและมีความตระหนักในปัญหาขยะมูลฝอยในภาพรวมของจังหวัดค่อนข้างน้อย

(5) จังหวัดระนองมีประชากรแฝงเป็นแรงงานต่างด้าว (ชาวพม่า) มาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งขาดความรู้เรื่องสุขอนามัย มักทิ้งขยะมูลฝอยไม่เป็นที่ ทำให้บ้านเรือนสกปรก ไม่ให้ความร่วมมือในการจัดการปัญหาขยะมูลฝอย

2. จังหวัดพังงา

การบริหารจัดการขยะแต่ละประเภทในภาพรวมของจังหวัด

ประเภทขยะ	ปริมาณ (ตัน/วัน)	กำจัดได้		วิธีการกำจัด	จำนวนที่เหลือ	
		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ
1.ขยะมูลฝอยตกค้าง	179,363	15,746	9	ดินกลบทับบ่อเก่า	163,617	91
2.ขยะมูลฝอยชุมชน ใหม่ที่เกิดขึ้น	301	167	55.5	- นำไปใช้ประโยชน์ 88 ตัน - กำจัดแบบถูกต้องฯ 81 ตัน	134	44.5
3.ของเสียอันตราย	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A	N/A
4.มูลฝอยติดเชื้อ	1.1	1.1	100	ขนส่งไปกำจัดนอก พื้นที่ฯ	-	-
5.กากอุตสาหกรรม ที่เป็นอันตราย	1	0.47	47	ส่ง โรงงาน ที่มี ใบอนุญาตกำจัดฯ	0.53	53

สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย และวิธีการจัดการขยะมูลฝอยในภาพรวมของจังหวัด

อำเภอ	สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย (แห่ง)			วิธีการจัดการขยะมูลฝอยของสถานที่กำจัด (แห่ง)						
	อปท.เจ้าของ	เอกชน เจ้าของ	รวม	เทกอง	เตาเผา ขยะ	ฝังกลบ	RDF	ผสม ผสาน	ผลิต ไฟฟ้า	อื่น ๆ
เมืองพังงา	ทม.พังงา	-	1	-	-	1	-	-	-	-
	ทต.บางเตย	-	1	1	-	-	-	-	-	-
ตะกั่วป่า	อบต.ทุ่งคาโงก	-	1	1	-	-	-	-	-	-
	ทม.ตะกั่วป่า	-	1	-	-	1	-	-	-	-
ทับปุด	อบต.บางม่วง	-	1	1	-	-	-	-	-	-
	ทต.ทับปุด	-	1	1	-	-	-	-	-	-
ตะกั่วทุ่ง	ทต.โคกกลอย	-	1	1	-	-	-	-	-	-
	อบต.คลองเคียน	-	1	1	-	-	-	-	-	-
ท้ายเหมือง	อบต.หล่อยูง	-	1	1	-	-	-	-	-	-
	ทต.ท้ายเหมือง	-	1	1	-	-	-	-	-	-
คุระบุรี	ทต.ลำแก่น	-	1	1	-	-	-	-	-	-
	อบต.ท้ายเหมือง	-	1	1	-	-	-	-	-	-
เกาะยาว	ทต.คุระบุรี	-	1	1	-	-	-	-	-	-
	ทต.เกาะยาว	-	1	1	-	-	-	-	-	-
พรุใน	อบต.เกาะยาวน้อย	-	1	-	-	-	-	1	-	-
	ทต.พรุใน	-	1	1	-	-	-	-	-	-
รวม	16	-	16	13	-	2	-	1	-	-

ปัญหา ข้อจำกัดในการดำเนินการจัดการขยะ และข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอ
1. การไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณด้านการจัดการขยะ ภายใต้กลไกของแผนปฏิบัติการเพื่อจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด เนื่องจากการทำเอกสารประกอบข้อเสนอโครงการไม่สมบูรณ์	- การพิจารณาการสนับสนุนงบประมาณภายใต้แผนปฏิบัติการเพื่อจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด ควรพิจารณาความสำคัญเร่งด่วนของปัญหาพื้นที่ นอกจากพิจารณาความครบถ้วนสมบูรณ์ของเอกสารประกอบข้อเสนอโครงการเพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะกรณีประเด็นความไม่สมบูรณ์ของเอกสารที่สามารถจัดส่งเพิ่มเติมได้ภายในเวลาที่กำหนด
2. อปท. ยังไม่เห็นความสำคัญของการตั้งงบประมาณเพื่อศึกษาความเหมาะสมและออกแบบรายละเอียด (FS/DD) ซึ่งเป็นเอกสารประกอบหลักของการขอรับการอุดหนุนงบประมาณฯ ผ่านกลไกแผนปฏิบัติการเพื่อจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด	- มท. ควรมีมาตรการเพื่อส่งเสริมหรือผลักดันให้ อปท. เห็นความสำคัญของการตั้งงบประมาณเพื่อทำ FS/DD ด้านการจัดการขยะฯ
3. การไม่ได้รับการยอมรับของประชาชนบริเวณพื้นที่ของศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวม	- หน่วยงานระดับกระทรวง (มท. ทส.) ควรมีการทำความเข้าใจถึงเหตุผลความจำเป็นและประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องมาตรการหรือวิธีการป้องกัน/แก้ไขผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ที่อาจเกิดขึ้น

ประเด็นที่จังหวัดต้องการได้รับการสนับสนุนและการบูรณาการ เพื่อแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอย

ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอ
1. การให้เอกชนร่วมลงทุนก่อสร้างศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของเทศบาลเมืองพังงา และเทศบาลเมืองตะกั่วป่า เพื่อแปรรูปขยะเป็นพลังงาน (RDF) และรองรับการเป็นศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยระดับจังหวัด ยังไม่มีความก้าวหน้า	- เร่งออกกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อเอื้อให้ อปท. สามารถจัดหาเอกชนร่วมลงทุนโดยไม่มีเงื่อนไขที่ยู้งยากจนเกินไป
2. ฐานข้อมูลของแต่ละหน่วยงานยังมีความคลาดเคลื่อน ข้อมูลไม่ตรงกัน	- หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและกรมควบคุมมลพิษ ควรมีการร่วมกันพัฒนาระบบการนำเข้าสู่ฐานข้อมูลกลางของประเทศเรื่องการบริหารจัดการขยะมูลฝอย ให้เป็นข้อมูลเดียวกัน
3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่มีงบประมาณรองรับการจัดการขยะมูลฝอยในสัดส่วนที่ต่ำ	- กำหนดสัดส่วนของงบประมาณรองรับการให้ความรู้และส่งเสริมการจัดการขยะเป็นตัวชี้วัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3. จังหวัดภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต ได้มีการจัดตั้งศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวมจังหวัดภูเก็ตขึ้นตั้งแต่ปี 2540 ณ ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองเกาะผี บริเวณปลายแหลมสะพานหิน ตำบลวิชิต อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต โดยได้รับอนุญาตจากกรมป่าไม้ให้ใช้พื้นที่ ตามหนังสืออนุญาตจากกรมป่าไม้ที่ 284/36 ลงวันที่ 30 กรกฎาคม 2536 จำนวน 291 ไร่เศษ ตั้งอยู่ที่ ถนนรัตนโกสินทร์ 200 ปี หมู่ที่ 1 ตำบลวิชิต อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต แบ่งเป็นพื้นที่กำจัดมูลฝอยแบบฝังกลบ 120 ไร่ แบบเตาเผา 46 ไร่ พื้นที่บำบัดน้ำเสีย 33 ไร่ และพื้นที่ฉนวน 76 ไร่ โดยได้มอบหมายให้ เทศบาลนครภูเก็ตเป็นผู้บริหารจัดการศูนย์ดังกล่าว ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการบริหารจัดการขยะมูลฝอยและน้ำเสียจังหวัดภูเก็ต และมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร่วมลงนามบันทึกข้อตกลงการให้บริการกำจัดขยะมูลฝอยแบบรวมศูนย์ เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2541 รวม 19 แห่ง ได้แก่ เทศบาล 12 แห่ง องค์การบริหารส่วนตำบล 6 แห่ง องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง นอกจากนี้ยังมีหน่วยงานเอกชนและอื่น ๆ มาร่วมให้บริการกำจัดขยะมูลฝอยอีกส่วนหนึ่ง มาจนถึงปัจจุบัน (ปี 2558) มีปริมาณขยะมูลฝอยที่ถูกส่งเข้ามากำจัด ที่ศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวมจังหวัดภูเก็ต เฉลี่ย 3 เดือนล่าสุด (ประมาณ 730 ตัน/วัน) โดยมีอัตราการเพิ่มของปริมาณขยะอยู่ที่ร้อยละ 7 ต่อปี

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีการดำเนินงานตาม Roadmap การจัดการขยะมูลฝอย และของเสียอันตราย ดังนี้

1. จังหวัดภูเก็ตมีการจัดการขยะมูลฝอยแบบรวมศูนย์ มีระบบการกำจัดที่ถูกหลักวิชาการ แต่การคัดแยกขยะมูลฝอยจากแหล่งกำเนิดยังไม่เห็นเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน มีเพียงสถานประกอบการประเภทโรงแรมและห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่เท่านั้น ที่มีการคัดแยกตั้งแต่ต้นทางอย่างชัดเจน ทำให้ปริมาณขยะมูลฝอยในภาพรวมของจังหวัดเพิ่มมากขึ้นทุกปีและมีอัตราการเพิ่มอยู่ที่ร้อยละ 7 ต่อปี

2. จังหวัดภูเก็ตได้มีการจัดตั้งศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยแบบรวมศูนย์ มีระบบเตาเผาขยะมูลฝอยที่สามารถผลิตพลังงานไฟฟ้าได้ และมีการจัดตั้งศูนย์รวบรวมของเสียอันตรายชุมชนเรียบร้อยแล้ว

3. ผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ได้มอบหมายให้ท้องถิ่นจังหวัดภูเก็ตเป็นผู้ประสานกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในพื้นที่ ในการออกข้อบัญญัติ/เทศบัญญัติ เกี่ยวกับเรื่องขยะมูลฝอยทุกประเภท

จังหวัดภูเก็ตมีระบบกำจัดขยะมูลฝอย แบ่งเป็น 2 ระบบ ประกอบด้วย

1. ระบบเตาเผาขยะมูลฝอย ปัจจุบันมีจำนวน 2 ชุด ประกอบด้วย

- 1.1 เตาเผาชุดที่ 1 (stoker type) ขนาด 250 ตัน/วัน สร้างด้วยงบประมาณของแผ่นดิน ซึ่งกรมโยธาธิการออกแบบและก่อสร้าง แล้วมอบให้เทศบาลนครภูเก็ตรับผิดชอบการเดินระบบ เริ่มดำเนินการเผาขยะมาตั้งแต่ปี 2542 เป็นเตาเผาแบบตะกรับ ขนาด 250 ตัน/วัน เป็นอาคารเตาเผาขยะ สูง 6 ชั้น ภายในประกอบด้วย เตาเผา 1 ชุด สามารถเผาขยะได้ 250 ตัน/วัน ต่อเนื่องตลอด 24 ชั่วโมง อุณหภูมิในห้องเผาไหม้ระหว่าง 800-900 องศาเซลเซียส มีระบบควบคุมมลพิษทางอากาศที่บำบัดก๊าซจากการเผาแบบแห้ง พร้อมเครื่องดักฝุ่นแบบถุงกรองและระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบควบคุมกลิ่น/เสียง ระบบกำจัดเถ้า และระบบผลิตกระแสไฟฟ้ากังหันน้ำแบบแรงดันย้อนกลับ กำลัง 2,500 กิโลวัตต์ สามารถผลิตกระแสไฟฟ้าสูงสุดได้ประมาณ 2.5 เมกะวัตต์ และไฟฟ้าส่วนเกินจะขายให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค มีระบบการควบคุมโดยอัตโนมัติตั้งแต่ระบบรับขยะถึงระบบระบายเถ้า สามารถรองรับการกำจัดขยะได้ไม่น้อยกว่า 80,000 ตัน/ปี บ่อเก็บขยะสามารถรองรับขยะสะสมได้ 3,000 ตัน

- 1.2 เตาเผาชุดที่ 2 (stoker type) ขนาด 700 ตัน/วัน (จำนวน 2 หัวเผา) เทศบาลนครภูเก็ตได้ให้เอกชน คือ บริษัท พีเจที เทคโนโลยี จำกัด มาลงทุนก่อสร้างและบริหารจัดการโรงเตาเผาขยะมูลฝอยชุมชนเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้า โครงการได้ดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อเดือนพฤษภาคม 2555 เป็นเตาเผาแบบตะกรับ (stoker incinerator) ลูกสูบ 3 ชั้น มีใบมีดตรงกลาง จำนวน 2 เตา กำลังการเผา 350 ตัน/วัน/เตา สามารถ

รองรับปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้นได้ประมาณ 700 ตัน/วัน ต่อเนื่องตลอด 24 ชั่วโมง อุณหภูมิในห้องเผาไหม้ระหว่าง 800-900 องศาเซลเซียส มีระบบควบคุมมลพิษทางอากาศที่บำบัดก๊าซจากการเผาแบบแห้ง พร้อมเครื่องดักฝุ่นแบบถุงกรองและระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบควบคุมกลิ่น/เสียง ระบบกำจัดเถ้า และระบบผลิตกระแสไฟฟ้า กังหันน้ำแบบแรงดันย้อนกลับ สามารถผลิตกระแสไฟฟ้าสูงสุดได้ประมาณ 14 เมกะวัตต์ และไฟฟ้าส่วนเกินจะขายให้การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ปัจจุบันเป็นระบบหลักที่ใช้ในการกำจัดขยะมูลฝอยชุมชนของจังหวัดภูเก็ต

2. ระบบบ่อฝังกลบขยะ มีจำนวน 5 บ่อ ใช้พื้นที่รวม 120 ไร่ ปัจจุบันฝังกลบเต็มทุกบ่อ

จังหวัดภูเก็ตแบ่งการจัดการขยะมูลฝอย เป็น 3 แนวทาง ประกอบด้วย

1. ต้นทาง

- ประสานห้างสรรพสินค้า ห้างร้าน ที่เป็นแหล่งกำเนิดขยะขนาดใหญ่ ส่วนราชการ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ลงนาม MOU ร่วมกันเพื่อดำเนินการลดและคัดแยกขยะจากต้นทาง ลดการใช้ถุงพลาสติกหันมาใช้ถุงผ้าแทน ซึ่งจังหวัดภูเก็ตจะจัดกิจกรรมรณรงค์ในเรื่องนี้ ในห้างสรรพสินค้า จำนวน 11 แห่ง แจกถุงผ้าแก่ผู้มาจับจ่ายสินค้าเพื่อกระตุ้นให้ลดการใช้ถุงพลาสติกต่อไป

- จัดกิจกรรมรณรงค์ สร้างจิตสำนึก ถ่ายทอดความรู้เรื่องการลดและคัดแยกขยะอย่างถูกวิธี ในโรงเรียน จำนวน 15 โรงเรียน

- จัดกิจกรรมส่งเสริมการลดและคัดแยกขยะ โดยการจัดตั้งธนาคารขยะรีไซเคิลในโรงเรียน จำนวน 18 โรงเรียน

- จัดกิจกรรมรณรงค์ กระตุ้นจิตสำนึก การรักษาความสะอาดชายหาดท่องเที่ยว ภายใต้โครงการภูเก็ตเมืองสะอาด คนในชาติมีสุข ด้วยความร่วมมือขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่วนราชการในจังหวัด องค์กรภาคเอกชน สถานประกอบการ โรงแรม สถานศึกษา และประชาชนในพื้นที่ โดยดำเนินการทุกหาดที่เป็นหาดท่องเที่ยว จำนวน 10 หาด

- ส่งเสริมและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชน โรงเรียน สถานประกอบการ วัด นำขยะอินทรีย์ที่คัดแยกได้ไปแปรสภาพเป็นปุ๋ย โดยใช้ถังหมักปุ๋ยไม่มีวันเต็ม ซึ่งเป็นภูมิปัญญาของคนภูเก็ต

- ส่งเสริม ผลักดันให้เกิดเครือข่ายอาสาสมัคร ดูแลสิ่งแวดล้อมภาคประชาชน (ทสม.) เพื่อช่วยเหลือชุมชนในการจัดการขยะจากแหล่งกำเนิด ในพื้นที่ตำบลคลอง และตำบลปากคลอง

- จัดตั้งศูนย์ถ่ายทอดเทคโนโลยีการจัดการขยะมูลฝอย ณ ศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยจังหวัดภูเก็ต เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ การแปรสภาพขยะอินทรีย์ การใช้ประโยชน์จากขยะ การนำขยะไปเลี้ยงสัตว์ แก่กลุ่มองค์กรทั้งภาครัฐและภาคเอกชนที่สนใจ

2. ระหว่างทาง

- ประสานให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ปรับปรุงรถเก็บขนขยะ ให้อยู่ในสภาพที่พร้อมใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่มีน้ำชะขยะหกเรี่ยราด

- ประสานให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บขยะให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ ไม่มีขยะตกค้าง และควบคุมเอกชนที่รับสัมปทานเก็บขนขยะให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขอย่างเข้มงวด

3. ปลายทาง

- จัดทำโครงการเพื่อปรับปรุงเตาเผาชุดที่ 1 (stoker type) ขนาด 250 ตัน/วัน ให้สามารถใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพดังเดิม วงเงิน 530 ล้านบาท

- จัดทำโครงการปรับปรุง ฟันฟู บ่อฝังกลบขยะทั้ง 5 บ่อ ให้สามารถกลับมาฝังกลบขยะได้ใหม่ วงเงิน 89 ล้านบาท

- ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้เทคนิค หรือเทคโนโลยีอย่างง่ายในการกำจัดขยะ เช่น การนำเศษอาหารไปเลี้ยงสัตว์ (หมูหลุม, การเลี้ยงไส้เดือน) การทำปุ๋ยหมัก การทำน้ำหมักชีวภาพ การนำเศษอาหารไปผลิตแก๊สชีวภาพ เป็นต้น โดยมีศูนย์การเรียนรู้ที่ศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยเทศบาลนครภูเก็ต

- ปรับปรุงอาคารเก็บกักของเสียอันตราย (โดยงบประมาณจังหวัด) เพื่อเก็บรวบรวมของเสียอันตรายทั้งจังหวัดภูเก็ต ส่งไปกำจัด ณ โรงงานรับกำจัดกากอุตสาหกรรมที่ได้ขึ้นทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งได้ทำพิธีเปิดอาคารเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2558

ในห้วงปี 2558-2559 จังหวัดภูเก็ตได้ประกาศสงครามกับขยะทุกตารางนิ้วในจังหวัดภูเก็ต ตามนโยบายผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ตที่กำหนดเป็น "วาระแห่งชาติของจังหวัดภูเก็ต" เขตอำเภอเมือง ร่วมกับผู้แทนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อาทิ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เทศบาลนครภูเก็ต เทศบาลตำบลรัชฎา เทศบาลตำบลฉลอง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หลังดำเนินมาตรการครบ 3 เดือน โดยติดตามความคืบหน้าใน 4 ประเด็น คือ ปราศจากขยะมูลฝอยและฝุ่น ต้นไม้ และหญ้าบริเวณสองข้างถนนและเกาะกลางถนน จัดระเบียบป้ายโฆษณา / ประชาสัมพันธ์ต่างๆ ที่ติดตั้งทั้งสองข้างถนนรวมถึงเสาไฟฟ้า และจัดระเบียบสายไฟ และสายเคเบิลให้มีความเป็นระเบียบ ซึ่งรองผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต ได้กล่าวว่า พอใจผลการประเมินทุกพื้นที่ที่มีการดำเนินการแล้วในทุกรายการประเมิน แต่ในบางพื้นที่ต้องเพิ่มความเข้มข้นในบางประเด็นมากขึ้น เช่น การจัดระเบียบป้ายโฆษณา ซึ่งหลายพื้นที่ได้มีการปลดป้ายโฆษณาออกแล้ว แต่ผู้ประกอบการมีความพยายามนำป้ายมาติดตั้งให้สูงขึ้น ยากแก่การปลดป้าย ทั้งนี้ รองผู้ว่าราชการจังหวัดภูเก็ต กำชับให้ท้องถิ่นบังคับใช้กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่างเคร่งครัด รวมถึงแจ้งประสานไปยังเจ้าของป้ายให้รับทราบถึงความผิดด้วย รวมถึงเรื่องการจัดระเบียบสายไฟและเคเบิลให้มีความเป็นระเบียบ ซึ่งหลายพื้นที่ดำเนินการแก้ไขแล้วในบางจุด อย่างไรก็ตามยังมีอีกหลายจุดที่ยังไม่เรียบร้อย ทั้งนี้ได้กำชับให้ผู้ที่เกี่ยวข้องประสานแจ้งไปยังหน่วยงานผู้รับผิดชอบ เพื่อเร่งดำเนินการให้เรียบร้อยต่อไป นอกจากนี้ในบางหน่วยงานยังมีการขยายการทำความสะอาดออกสู่พื้นที่อื่นๆ ด้วย อาทิ แหล่งท่องเที่ยวสำคัญ คู คลอง พื้นที่ รกร้าง และที่พักคนงาน เป็นต้น

ผลความก้าวหน้าในการบริหารจัดการขยะแต่ละประเภทในภาพรวมของจังหวัด

ประเภทขยะ	ปริมาณ (ตัน/วัน)	กำจัดได้		วิธีการกำจัด	จำนวนที่เหลือ	
		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ
1. ขยะมูลฝอยตกค้าง	-	-	-	-	-	-
2. ขยะมูลฝอยชุมชนที่เกิดขึ้นใหม่	795			โดยการเผาของเตาเผาขยะมูลฝอย	-	-
3. ของเสียอันตราย						
4. มูลฝอยติดเชื้อ	0.1	-	-	โดยการเผาของเตาเผา มูลฝอยติดเชื้อ	-	-
5. กากอุตสาหกรรมที่เป็นอันตราย	-	-	-	-	-	-

สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย และวิธีการจัดการขยะมูลฝอยในภาพรวมของจังหวัด

อำเภอ	สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย (แห่ง)			วิธีการจัดการขยะมูลฝอยของสถานที่กำจัด (แห่ง)						
	อปท.เจ้าของ	เอกชนเจ้าของ	รวม	เทกอง	เตาเผาขยะ	ฝังกลบ	RDF	ผสมผสาน	ผลิตไฟฟ้า	อื่น ๆ
เมือง	เทศบาลนครภูเก็ต	-	1		1	1				
ถลาง	เทศบาลนครภูเก็ต	-	1		1	1				
กะทู้	เทศบาลนครภูเก็ต	-	1		1	1				
รวม	1		1		1	1				

ปัญหา/อุปสรรค

การจัดการขยะมูลฝอยของจังหวัดภูเก็ต ปัจจุบันประสบปัญหา/อุปสรรค ดังนี้

- (1) เตาเผาชนิดที่ 1 (stoker type) ขนาด 250 ตัน/วัน ชำรุด หยุดดำเนินการ ทำให้ระบบการกำจัดขยะมูลฝอยของศูนย์กำจัดฯ ไม่สามารถกำจัดขยะได้อย่างมีประสิทธิภาพขณะนี้ได้รับงบประมาณเรียบร้อยแล้ว
- (2) ระบบบ่อฝังกลบขยะที่มีอยู่จำนวน 5 บ่อ ใช้พื้นที่รวม 120 ไร่ ปัจจุบันฝังกลบเต็มทุกบ่อไม่สามารถฝังกลบขยะได้อีก ทำให้ขยะส่วนเกินที่ไม่สามารถเข้าเตาเผาได้ถูกนำมาเทกองเป็นจำนวนมากและไม่ถูกสุขลักษณะและก่อให้เกิดไฟไหม้ขยะส่วนที่เทกองบางส่วนและมีความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นอีก
- (3) การบริหารจัดการขยะอินทรีย์ยังไม่มีความเหมาะสมเท่าที่ควร เนื่องจากยังขาดเครื่องมือหรือเครื่องจักรที่จะใช้ในการกำจัดขยะอินทรีย์ที่มีจำนวนมากในแต่ละวัน

4. จังหวัดกระบี่ จังหวัดกระบี่ได้ดำเนินการสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนในพื้นที่ทั้งเรื่องสถานที่ทิ้งขยะ สถานที่กำจัดขยะทั้งแบบวิธีการฝังกลบและเตาเผาขยะขนาดต่าง ๆ และความจำเป็นในการจัดการขยะที่เกิดจากประชาชนเอง เช่น การประชาสัมพันธ์เรื่องการจัดการขยะในชุมชนให้ทั่วถึงทุกพื้นที่ในจังหวัด หรือในการจัดประชุมประชาคมหมู่บ้าน โดยเข้าไปร่วมชี้แจงให้ชาวบ้านและชุมชนเข้าใจเรื่องการจัดขยะอย่างมีประสิทธิภาพและถูกหลักสุขาภิบาลในภาพรวมของจังหวัด ไม่ควรแบ่งแยกพื้นที่ เนื่องจากบางพื้นที่ไม่มีพื้นที่ดำเนินการเพียงพอ และหากจะต้องลงทุนในการก่อสร้างเตาเผาขยะทุกแห่งจะเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณมาก รวมทั้งผลกระทบของการไม่ได้กำจัดขยะและขยะที่ตกค้างจำนวนมาก โดยที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีภารกิจหน้าที่ในการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในจังหวัด การออกข้อบัญญัติ/เทศบัญญัติ เกี่ยวกับการเก็บขยะ และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในการเก็บขยะและรักษาความสะอาด และการแยกประเภทขยะ

เทศบาลเมืองกระบี่มีการสนับสนุนให้ความรู้แก่ประชาชน เรื่อง ขยะ ประเภทของขยะมูลฝอย และการจัดการขยะมูลฝอยแต่ละประเภท สนับสนุนการจัดตั้งธนาคารขยะในชุมชน ส่งเสริมการใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การผลิตน้ำหมักชีวภาพในครัวเรือน ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการขยะตั้งแต่ระดับครัวเรือนโดยการคัดแยกขยะก่อนทิ้ง สร้างวินัยการทิ้งขยะให้เป็นเวลาสอดคล้องตามช่วงเวลาที่รถเก็บขนขยะดำเนินการเก็บขน ผลจากการรณรงค์ให้ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจ ปัจจุบันสถานการณ์ปริมาณขยะที่เก็บขนได้วันละ 45 - 50 ตัน ซึ่งมีปริมาณคงที่ตลอดเวลา 10 ปีที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าเทศบาลเมืองกระบี่จะมีจำนวนประชากร

เพิ่มขึ้น นั้นแสดงให้เห้นว่า ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองกระบี่ มีความรู้ ความเข้าใจ และดำเนินการคัดแยกขยะ ในครัวเรือนก่อนทิ้ง

ผลความก้าวหน้าในการบริหารจัดการขยะแต่ละประเภทในภาพรวมของจังหวัด

ประเภทขยะ	ปริมาณ (ตัน/วัน)	กำจัดได้		วิธีการกำจัด	จำนวนที่เหลือ	
		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ
1. ขยะมูลฝอย ตกค้าง	245,819	8,269	3	ฝังกลบโดย ใช้ดินกลบทับ	237,550	97
2. ขยะมูลฝอย ชุมชนใหม่ที่เกิดขึ้น	541.08	-	-	-	-	-
3. ของเสียอันตราย	-	-	-	-	-	-
4. มูลฝอยติดเชื้อ	0.41	0.41	100	เตาเผามูลฝอยติดเชื้อ	0	0
5. กากอุตสาหกรรม ที่เป็นอันตราย	-	-	-	-	-	-

สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย และวิธีการจัดการขยะมูลฝอยในภาพรวมของจังหวัด

อำเภอ	สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย(แห่ง)			วิธีการจัดการขยะมูลฝอยของสถานที่กำจัด (แห่ง)						
	อปท. เจ้าของ	เอกชน เจ้าของ	รวม	เทกอง	เตาเผาขยะ	ฝังกลบ	RDF	ผสมผสาน	ผลิตไฟฟ้า	อื่นๆ
เมือง	1	-	1	-	-	1	-	-	-	-
เหนือคลอง	2	-	2	2	-	-	-	-	-	-
คลองท่อม	5	-	5	5	-	-	-	-	-	-
เขาพนม	3	-	3	3	-	-	-	-	-	-
ลำทับ	2	-	2	2	-	-	-	-	-	-
เกาะลันตา	4	-	4	4	-	-	-	-	-	-
อ่าวลึก	5	-	5	5	-	-	-	-	-	-
ปลายพระยา	1	1	2	2	-	-	-	-	-	-

ปัญหา ข้อจำกัดในการดำเนินการจัดการขยะ และข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอ
สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม (ขยะมูลฝอยใหม่)	
1. ไม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณภายใต้กลไก	การพิจารณาการสนับสนุนงบประมาณภายใต้แผนปฏิบัติการเพื่อ

ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอ
<p>แผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด ปีงบประมาณ พ.ศ. 2559 (เพิ่มเติม) และปีงบประมาณ พ.ศ. 2560 เนื่องจากการทำเอกสารประกอบข้อเสนอโครงการไม่สมบูรณ์</p>	<p>การจัดการคุณภาพสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด ควรพิจารณาความสำคัญเร่งด่วนของปัญหาพื้นที่ ประกอบการพิจารณาความครบถ้วนสมบูรณ์ของเอกสารประกอบข้อเสนอโครงการ โดยเฉพาะกรณีประเด็นความไม่สมบูรณ์ที่สามารถเพิ่มเติมได้ภายในกำหนดเวลา</p>
<p>กำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยในพื้นที่วิกฤติ (ขยะมูลฝอยเก่า)</p>	
<p>1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสม</p> <p>2. การตีความให้ขยะเป็นทรัพย์สินทำให้การจ้างเอกชนดำเนินการบริหารจัดการขยะต้องเข้าสู่กระบวนการตามระเบียบการให้เอกชนร่วมทุนในกิจการของรัฐ</p>	<p>กำหนดให้แผนการกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมเป็นตัวชี้วัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p> <p>ทบทวนการตีความเรื่องขยะเป็นทรัพย์สิน</p>
<p>สร้างรูปแบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม (ขยะมูลฝอยใหม่)</p>	
<p>1. การให้เอกชนร่วมลงทุนก่อสร้างศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยชุมชนเทศบาลเมืองกระบี่ เพื่อแปรรูปขยะเป็นพลังงาน และรองรับการเป็นศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยระดับจังหวัด ยังไม่มีความก้าวหน้า เนื่องจากเพิ่งมีแนวทางปฏิบัติของกระทรวงมหาดไทย</p> <p>2. การจ้างเหมาเอกชนจัดการขยะเก่า</p>	<p>หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น มท. ทส. สคร. ดำเนินการประชาสัมพันธ์ชักจูงมององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีแผนการแก้ไขปัญหาขยะมูลฝอยให้มีความเข้าใจต่อแนวทางปฏิบัติการให้เอกชนร่วมลงทุน</p>
<p>วางระเบียบมาตรการการบริหารจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย</p>	
<p>1. การจัดระบบรวบรวมของเสียอันตรายชุมชนระดับจังหวัด ยังไม่มีความก้าวหน้า และยังไม่สามารถผลักดันให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดระบบบริหารจัดการของเสียอันตรายเนื่องจาก</p> <p>(1) พื้นที่ภาคใต้ไม่มีโรงงานกำจัดของเสียอันตราย และมีระยะทางไกลในการขนส่ง โดยมีค่าใช้จ่ายในการขนส่งและกำจัดของเสียอันตรายต่อเที่ยวสูง ประมาณ 22 บาท/กิโลกรัม (อัตราค่าบริการบำบัดและกำจัดกากอุตสาหกรรมประเภทแบตเตอรี่และหลอดไฟ รวมค่าขนส่ง 60,000 บาท/เที่ยวรถสิบล้อเดี่ยว และรถสิบล้อเดี่ยวมีขนาดบรรทุก 2 ตัน)</p> <p>(2) อปท.เกือบทั้งหมดไม่มีงบประมาณเพื่อการขนส่งของเสียอันตรายไปกำจัดอย่างถูกต้อง</p> <p>(3) องค์กรบริหารส่วนจังหวัดกระบี่ยังไม่</p>	<p>1. ผลักดันให้มีการกำหนดให้ อบจ.ทุกแห่งรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการขนส่งและกำจัดของเสียอันตราย โดยเฉพาะพื้นที่ภาคใต้ไม่มีโรงงานกำจัดของเสียอันตราย และมีระยะทางไกลในการขนส่ง</p> <p>2. ผลักดันให้มีการกำหนดให้ อปท.ทุกแห่งจัดระบบคัดแยกรวบรวมและบริหารจัดการของเสียอันตรายจากต้นทาง</p> <p>3. ผลักดันให้มีการกำหนดให้มีการบูรณาการค่าใช้จ่ายในการขนส่งของเสียอันตรายจากข้ามหลายจังหวัดที่มีพื้นที่ต่อเนื่อง</p>

ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอ
<p>เห็นชอบในหลักการสนับสนุนงบประมาณเพื่อการขนส่งของเสียอันตรายไปกำจัดอย่างถูกต้อง</p> <p>2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกือบทุกแห่งไม่มีการเก็บขยะมูลฝอยแยกประเภท</p> <p>3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเกือบทุกแห่งไม่มีระบบจัดเก็บข้อมูลการบริหารจัดการขยะที่เหมาะสม</p>	<p>กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดระบบเก็บขยะแยกประเภท</p> <p>กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและกรมควบคุมมลพิษ ทาร่วมกันเพื่อพัฒนาระบบการนำเข้าฐานข้อมูลกลางของประเทศเรื่องการบริหารจัดการขยะมูลฝอย</p>
สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่การจัดการที่ยั่งยืน	
<p>1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่มีงบประมาณรองรับการจัดการขยะมูลฝอยในสัดส่วนที่ต่ำ</p>	<p>กำหนดสัดส่วนของงบประมาณรองรับการให้ความรู้และส่งเสริมการจัดการขยะเป็นตัวชี้วัดขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p>

5. จังหวัดตรัง จังหวัดตรังได้ดำเนินการขับเคลื่อนตามแผนแม่บทนโยบายที่สำคัญในการจัดการขยะมูลฝอย ดังนี้

1. การห้ามเทกองบนพื้น (no more open dump) โดยองค์การบริหารส่วนตำบลบางเป้า อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง ได้ทำการปิดหลุมฝังกลบและสั่งกำจัดขยะมูลฝอย ณ เทศบาลเมืองกันตัง
2. ประสานงานและสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีการจัดการสภาพแวดล้อมในการรักษาความสะอาดของบ้านเรือน และบริเวณหลุมฝังกลบขยะมูลฝอย ในการเก็บขยะมูลฝอยเพื่อรวบรวมส่งกำจัดครอบคลุ่่มถูกต้องตามหลักวิชาการ ณ หลุมฝังกลบ เทศบาลเมืองกันตังและเทศบาลนครตรัง
3. จังหวัดตรังมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดตรังทั้งหมด 99 แห่ง เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดตรังที่มีหลุมฝังกลบเป็นของตนเอง 22 แห่ง (ตามหลักวิชาการ 2 แห่ง คือ เทศบาลเมืองกันตังและเทศบาลนครตรัง)
4. จังหวัดตรัง มีการเร่งรัดติดตามและพัฒนาหลุมฝังกลบจากการเทกองกลางแจ้ง (open dump) เป็น control dump ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 - 4.1 เทศบาลตำบลทุ่งยาว
 - 4.2 เทศบาลตำบลสิเกา
 - 4.3 เทศบาลตำบลควนขัน
 - 4.4 เทศบาลตำบลวังวิเศษ
5. จังหวัดตรัง มีการคัดแยกและแยกทิ้งขยะอันตรายออกจากขยะมูลฝอยทั่วไป โดยมีศูนย์รวบรวมของเสียอันตรายชุมชน ณ เทศบาลเมืองกันตัง โดยมีการรณรงค์ส่งกำจัดขยะอันตรายครั้งแรก เมื่อวันที่ 28 มีนาคม 2559 จำนวน 1 ตัน โดยองค์การบริหารส่วนจังหวัดตรัง (อบจ.) ให้การสนับสนุนค่าขนส่งกำจัดขยะอันตรายชุมชนจังหวัดตรัง
6. สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดตรังร่วมกับสำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15 ภูเก็ต จัดทำฐานข้อมูลการจัดการขยะมูลฝอยจังหวัดตรัง เมื่อเดือน กรกฎาคม 2559
 - 6.1 จังหวัดตรังมีปริมาณขยะมูลฝอยเกิดขึ้นเฉลี่ย 659.59 ตัน/วัน หรือ 240,745.59 ตัน/ปี

6.2 ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด 99 แห่ง มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้บริการเก็บขยะมูลฝอย จำนวน 63 แห่ง และที่ยังไม่ได้ให้บริการอีก 36 แห่ง (ร้อยละ 36.36)

6.3 ปี 2559 จำนวนขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น 240,745.59 ตัน มีขยะมูลฝอยที่ได้รับการกำจัดถูกต้อง จำนวน 176,128.58 ตัน คิดเป็นร้อยละ 73.16 และการกำจัดแบบไม่ถูกต้อง จำนวน 64,617.01 ตัน คิดเป็นร้อยละ 26.84 ของขยะมูลฝอยทั้งหมดที่เกิดขึ้น โดยมีขยะมูลฝอยทั้งหมดที่ได้รับการคัดแยกเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ จำนวน 94,128.49 ตันต่อปี คิดเป็นร้อยละ 39 ของขยะมูลฝอยทั้งหมดที่รวบรวมส่งกำจัด

6.4 จังหวัดตรังมีการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในรูปแบบ 2 คลัสเตอร์ใหญ่ ๆ คือ

(1) คลัสเตอร์เทศบาลนครตรัง มีหน่วยงานร่วมส่งขยะมูลฝอยมากำจัด จำนวน 17 แห่ง ปริมาณขยะที่เข้าสู่คลัสเตอร์เทศบาลนครตรัง จำนวน 100 ตันต่อวัน (ปริมาณขยะที่เกิดขึ้นเฉพาะภายในเขตเทศบาลนครตรัง ประมาณ 60 ตันต่อวัน)

(2) เทศบาลเมืองกันตัง มีหน่วยงานร่วมส่งขยะมูลฝอยมากำจัด จำนวน 15 แห่ง ปริมาณขยะที่เข้าสู่คลัสเตอร์เทศบาลเมืองกันตัง จำนวน 30 ตันต่อวัน (ปริมาณขยะที่เกิดขึ้นเฉพาะภายในเขตเทศบาลเมืองกันตังประมาณ 8-10 ตันต่อวัน)

ผลความก้าวหน้าในการบริหารจัดการขยะแต่ละประเภทในภาพรวมของจังหวัด

ประเภทขยะ	ปริมาณ (ตัน/วัน)	กำจัดได้		วิธีการกำจัด	จำนวนที่เหลือ	
		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ		ปริมาณ (ตัน)	ร้อยละ
1. ขยะมูลฝอย ตกค้าง	-	-	-	-	-	-
2. ขยะมูลฝอย ชุมชนใหม่ที่เกิดขึ้น	3	-	-	การฝังกลบ (Control dump)	-	-
3. ของเสียอันตราย	2,800 กิโลกรัม/วัน	-	-	รวบรวมส่งกำจัด ณ ศูนย์รวบรวมของเสียอันตรายชุมชน เทศบาลเมืองกันตัง	-	-
4. มูลฝอยติดเชื้อ	-	-	-	จ้างบริษัทเอกชนกำจัด	-	-
5. กากอุตสาหกรรมที่เป็นอันตราย	-	-	-	-	-	-

สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย และวิธีการจัดการขยะมูลฝอยในภาพรวมของจังหวัด

อำเภอ	สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย (แห่ง)			วิธีการจัดการขยะมูลฝอยของสถานที่กำจัด (แห่ง)						
	อปท.เจ้าของ	เอกชนเจ้าของ	รวม	เทกอง	เตาเผาขยะ	ฝังกลบ	RDF	ผสมผสาน	ผลิตไฟฟ้า	อื่นๆ
ห้วยยอด	อบต.ลำภูรา	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	อบต.ห้วยนาง	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
ปะเหลียน	ทต.ท่าข้าม	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	ทต.ทุ่งยาว	-	1	-	-	✓	-	-	-	-
	อบต.ปะเหลียน	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	อบต.บ้านนา	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
กันตัง	ทม.กันตัง	-	1	-	-	✓	-	-	-	-
วังวิเศษ	ทม.วังวิเศษ	-	1	1	-	✓	-	-	-	-

อำเภอ	สถานที่กำจัดขยะมูลฝอย (แห่ง)			วิธีการจัดการขยะมูลฝอยของสถานที่กำจัด (แห่ง)						
	อปท.เจ้าของ	เอกชน เจ้าของ	รวม	เทกอง	เตา เผาขยะ	ฝังกลบ	RDF	ผสม ผสาน	ผลิต ไฟฟ้า	อื่นๆ
	อบต.อ่าวตง	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	อบต.เขาวิเศษ	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
สิเกา	ทต.สิเกา	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	ทต.กวนกูน	-	1	-	-	✓	-	-	-	-
	อบต.ไม้ฝาด	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	ทต.นาเมืองเพชร	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
หาดสำราญ	อบต.หาดสำราญ	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
นาโยง	อบต.ช่อง	-	1	-	-	✓	-	-	-	-
เมืองตรัง	ทต.ตรัง	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	ทต.คลองเต็ง	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
ย่านตาขาว	ทต.ย่านตาขาว	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
รัชฎา	ทต.คลองปาง	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	อบต.คลองปาง	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
	อบต.หนองปรือ	-	1	1	-	✓	-	-	-	-
รวม	22	-	22	18	-	22	-	-	-	-

6. ด้านความมั่นคง

● สถานการณ์เหตุการณ์ความไม่สงบ

สถานการณ์ความรุนแรงของปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่เริ่มปะทุขึ้นมาตั้งแต่เหตุการณ์กลุ่มคนร้ายบุกเข้าปล้นอาวุธปืนจากกองพันพัฒนาที่ 4 ค่ายกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ บ้านปิเหล็ง ตำบลมะรือโบออก อำเภอเจาะไอร้อง จังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ 4 มกราคม พ.ศ. 2547 ถือเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญและยังคงยืดเยื้อต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลายาวนานถึง 11 ปี และกำลังเข้าสู่ปีที่ 12 ส่งผลให้ประชาชนเจ้าหน้าที่รัฐ และผู้ก่อเหตุรุนแรงต้องสูญเสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก ขณะที่ภาครัฐต้องทุ่มเทและสูญเสียงบประมาณจำนวนมากไปกับการแก้ไขปัญหาดังกล่าว ที่สำคัญปัญหาดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่ออย่างรุนแรงและกว้างขวางต่อการดำรงชีวิตอย่างปกติสุขของประชาชน เกิดภาวะการผลิตหดตัวเนื่องจากประชาชนไม่สามารถประกอบอาชีพได้ตามปกติ ทำให้เกิดผลกระทบอย่างรุนแรงต่อระบบเศรษฐกิจในพื้นที่ ผู้ประกอบการต้องเลิกหรือหยุดดำเนินกิจการเพราะขาดความมั่นใจในความปลอดภัย เกิดปัญหาการว่างงานสูง ซึ่งซ้ำเติมปัญหาความยากจนของประชาชนในพื้นที่และทำให้ประชาชนลดความเชื่อมั่นในอำนาจรัฐ อีกทั้งยังก่อให้เกิดความหวาดระแวงระหว่างประชาชนต่อรัฐ รวมทั้งความหวาดระแวงระหว่างประชาชนต่อประชาชน ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้จึงเป็นปัญหาที่มีความละเอียดอ่อน ซับซ้อนและเชื่อมโยงหลายมิติ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา วัฒนธรรม และความมั่นคง โดยเฉพาะการถ่ายเทกลุ่มประชากรจากจังหวัดชายแดนภาคใต้ไปสู่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ทั้งในเรื่องของการศึกษา การทำงาน หรือย้ายภูมิลำเนา

แม้ว่าปัญหาความสงบในพื้นที่จะไม่ได้เกิดขึ้นในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันโดยตรง แต่เหตุการณ์ความไม่สงบเมื่อในระหว่างวันที่ 10-12 สิงหาคม 2559 ที่มีกลุ่มผู้ก่อความไม่สงบได้ลอบวางระเบิดในพื้นที่จังหวัดภาคใต้ 7 จังหวัด คือ ภูเก็ต ตรัง พังงา กระบี่ ประจวบคีรีขันธ์ สุราษฎร์ธานี และนครศรีธรรมราช ทำให้มีผู้บริสุทธิ์เสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก ซึ่งจากสถานการณ์ดังกล่าวส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวในเขตจังหวัดภาคใต้ ซึ่งถือเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญและส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ภาพที่

ทุกคนได้เห็นหลังเหตุการณ์ที่รุนแรงคือ บรรยากาศการท่องเที่ยวที่เงียบเหงา ประชาชนเลือกที่จะอยู่ในบ้าน ขณะที่นักท่องเที่ยวก็ไม่กล้าเดินทางมาเที่ยวประเทศไทย เพราะกลัวที่จะเป็นเหยื่อของความไม่สงบ ซึ่งได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาความมั่นคงในพื้นที่และภาพลักษณ์การท่องเที่ยวที่สื่อเค้าว่าอาจจะมีเหตุความไม่สงบขยายตัวไปสู่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันและภูมิภาคอื่น ๆ ได้

ผศ.ดร.อนุสรณ์ ธรรมใจ รองอธิการบดีฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ และคณบดีคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ได้ประเมินผลกระทบของการก่อเหตุไม่สงบใน 7 จังหวัดภาคใต้ต่อเศรษฐกิจไทยว่า มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวระดับหนึ่ง ความเชื่อมั่นของนักลงทุนโดยเฉพาะกองทุนต่างชาติในตลาดการเงินลดลง อาจเกิดการเทขายหุ้นบลูชิพ หุ้นกลุ่มโรงแรมหุ้นเกี่ยวเนื่องกับธุรกิจท่องเที่ยว ธุรกิจค้าปลีก หรือกิจการที่มีฐานธุรกิจ ฐานการผลิต หรือธุรกรรมในภาคใต้ ส่วนภาคบริโภคน่าจะได้รับผลกระทบในระดับหนึ่ง แต่ไม่มีนัยสำคัญอะไร และน่าจะกลับคืนสู่ปกติโดยเร็ว

● ภัยพิบัติทางธรรมชาติ

ภาคใต้มีลักษณะเป็นแหลมยาวยื่นไปในทะเลฝั่งทะเลทั้งสองข้างมีเกาะเป็นจำนวนมาก พื้นที่ทั้งหมดประมาณ 83,000 ตารางกิโลเมตร มีความยาวจากเหนือจรดใต้ประมาณ 640 กิโลเมตร ประกอบด้วยป่าเขาเป็นส่วนมากทอดจากเหนือมาใต้และมีพื้นที่ราบทางชายฝั่งทั้งสองข้าง มีแม่น้ำสายสั้น ๆ จำนวนมาก สามารถแบ่งตามลักษณะของภูมิประเทศได้เป็น 2 ภาค คือ ภาคใต้ฝั่งตะวันออกและภาคใต้ฝั่งตะวันตก โดยมีฝนตกเป็นสองช่วง คือ ในช่วงฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้มีฝนตกชุกทางตะวันตกของภาค และในช่วงมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือมีฝนตกชุกทางด้านตะวันออกของภาค ไม่มีลักษณะของอากาศหนาวตลอดปี ในฤดูมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ภาคใต้ฝั่งตะวันตกจะมีฝนตกชุก ยกเว้นบริเวณด้านหลังเขา เช่น ด้านหลังเขาตะนาวศรีซึ่งเป็นด้านอับลม ทำให้มีฝนเฉลี่ยค่อนข้างน้อย

ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน สามารถแบ่งออกได้เป็น 8 ชนิด ดังนี้

1. พายุหมุนเขตร้อน (Tropical Cyclones)
2. แผ่นดินไหว (Earthquakes)
3. อุทกภัย (Floods)
4. พายุฟ้าคะนองหรือพายุฤดูร้อน (Thunderstorms)
5. แผ่นดินถล่ม (Land Slides)
6. คลื่นพายุซัดฝั่ง (Storm Surges)
7. ไฟป่า (Fires)
8. ฝนแล้ง (Droughts)

ภัยธรรมชาติที่ได้เคยเกิดขึ้นในภาคใต้ ได้แก่ อุทกภัย ฝนแล้ง พายุหมุนเขตร้อน คลื่นพายุซัดฝั่ง แผ่นดินถล่ม เป็นต้น โดยภัยธรรมชาติครั้งใหญ่ที่ส่งผลกระทบต่อกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันเป็นอย่างมาก คือ เหตุการณ์แผ่นดินไหวใต้ทะเลนอกฝั่งด้านตะวันตกของหัวเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย และก่อให้เกิดคลื่นยักษ์สึนามิถล่ม 6 จังหวัดชายฝั่งอันดามัน ในเช้าวันที่ 26 ธันวาคม 2547

เหตุการณ์แผ่นดินไหวขนาด 9.3 ริคเตอร์ ที่ระดับความลึกจากพื้นท้องทะเล 28.6 กิโลเมตร ศูนย์กลางอยู่ในทะเลนอกชายฝั่งด้านตะวันตกของตอนเหนือเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อ 26 ธันวาคม 2547 ส่งพลังงานมหาศาลเทียบเท่าระเบิดปรมาณูที่เมืองฮิโรชิมา 23,000 ลูก ก่อให้เกิดการสั่นไหวรุนแรงของแผ่นดิน และเกิดสึนามิตามมาในมหาสมุทรอินเดีย เข้าถล่มชายฝั่งประเทศต่าง ๆ ที่อยู่โดยรอบ ได้แก่ อินโดนีเซีย ศรีลังกา อินเดีย ไทย โชมาเลีย มัลดีฟส์ พม่า แทนซาเนีย บังคลาเทศ และเคนยา ประเทศไทย โดยเฉพาะพื้นที่

6 จังหวัดของชายฝั่งอันดามัน คือ ภูเก็ต พังงา ระนอง กระบี่ ตรัง และสตูล จึงเผชิญหน้ากับคลื่นยักษ์สึนามิ ครั้งรุนแรงที่สุดที่เคยเกิดขึ้นในทะเลอันดามัน

คลื่นยักษ์สึนามิในปี 2547 นี้ถือเป็นธรณีพิบัติครั้งรุนแรงมากที่สุดในประวัติศาสตร์โลกสมัยใหม่ คร่าชีวิตผู้คนใน 14 ประเทศ รวมมากกว่า 2.3 แสนคน และสูญหายอีก 4.4 หมื่นคน ประเทศที่ได้รับความเสียหายมากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ อินโดนีเซีย ศรีลังกา อินเดีย และไทย มูลค่าความเสียหายรวมประมาณ 2,800 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือ 840,000 ล้านบาท

ผลจากเหตุการณ์ครั้งนั้น ทำให้ประเทศไทยเริ่มหันมาเตรียมพร้อมเพื่อรับมือกับภัยธรรมชาติอย่างคลื่นยักษ์สึนามิในหลายระดับ โดยเฉพาะการสร้างระบบเตือนภัยทั้งระดับชาติและท้องถิ่น รวมทั้งการให้ความรู้แก่ประชาชน พร้อมกับมีการซักซ้อมแผนการอพยพเพื่อลดความสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินอย่างต่อเนื่อง (ที่มาสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (วปส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.))

ศูนย์ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเขต 18 ภูเก็ต ร่วมกับ สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด ทั้ง 5 จังหวัด ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ได้ดำเนินการเพื่อพัฒนาชุมชนเตรียมความพร้อมรับมือพิบัติ สร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว มีการพัฒนาและปรับปรุงห้องบัญชาการและห้องประชุม พัฒนาและปรับปรุงระบบบริหารจัดการสาธารณภัย ฝึกอบรมทีมกู้ภัยทางทะเลโดยฝึกภาคปฏิบัติทางทะเลพร้อมฝึกซ้อมแผนการช่วยเหลือทางทะเลและการประสานงานการส่งต่อผู้ป่วยทางบก ฝึกอบรมผู้นำชุมชนเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในการบริหารจัดการสาธารณภัย จัดตั้งคณะกรรมการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยชุมชน จัดทำ/ทบทวนแผนป้องกันฯ ของชุมชน/จัดตั้งศูนย์เตรียมพร้อมป้องกันภัยประจำชุมชน ฝึกซ้อมแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของชุมชน สร้างศูนย์บัญชาการทางทะเล ปรับปรุงเส้นทางหนีภัยสึนามิ จัดหารถพยาบาลฉุกเฉินระดับสูงพร้อมอุปกรณ์การแพทย์ เรือตรวจการณ์ เรือยาง เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน

● **คติความ**

ปี 2558 สถิติการรับแจ้งความคดีที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีจำนวนลดลง ร้อยละ 2.4 จากปีก่อนหน้า อัตราส่วนคดีที่จับกุมได้ต่อคดีที่รับแจ้งความ คิดเป็นร้อยละ 73 เป็นอัตราส่วนที่ค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2557 ที่มีอัตราส่วนคดีที่จับกุมได้ต่อคดีที่รับแจ้งความ คิดเป็นร้อยละ 65 แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติงานด้านความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในเกณฑ์ดี และมีการพัฒนาดีขึ้นจากปีก่อน ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว

ตาราง : แสดงสถิติการรับแจ้งเหตุและจับกุมกลุ่มคดีที่เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย จำแนกตามประเภทคดีที่รับแจ้งในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน พ.ศ. 2556 – 2558

ประเภทคดี	กลุ่มอันดามัน			จังหวัดระนอง			จังหวัดพังงา			จังหวัดภูเก็ต			จังหวัดกระบี่			จังหวัดตรัง		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	194	183	144	14	11	11	19	10	13	28	20	16	50	37	42	83	105	62
ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	31	38	37	2	7	5	3	14	3	7	8	11	12	8	6	7	1	12
ทำให้ตายโดยประมาท	10	16	12	-	1	1	2	-	4	1	4	-	3	6	2	4	5	5
พยายามฆ่า	247	284	319	18	21	13	31	26	28	37	48	37	65	69	73	96	120	168
ทำร้ายร่างกาย	428	459	481	28	42	45	91	77	95	180	172	154	72	90	102	57	78	85

ประเภทคดี	กรู่มอันดามัน			จังหวัดระนอง			จังหวัดพังงา			จังหวัดภูเก็ต			จังหวัดกระบี่			จังหวัดตรัง		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
ข่มขืนกระทำชำเรา	104	105	66	9	1	6	13	15	7	17	26	11	28	32	22	37	31	20
รวมรับแจ้ง	1,014	1,085	1,059	71	83	81	159	142	150	270	278	229	230	242	247	284	340	352
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	122	112	107	7	7	9	12	6	7	17	16	16	28	22	30	58	61	45
ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	19	26	31	2	5	5	1	10	3	6	6	7	5	5	5	5	-	11
ทำให้ตายโดยประมาท	7	11	11	-	1	1	1	-	4	-	2	-	2	4	2	4	4	4
พยายามฆ่า	159	170	208	13	15	11	20	12	17	21	25	31	43	48	45	62	70	104
ทำร้ายร่างกาย	285	317	369	23	38	42	50	40	51	117	120	120	50	61	81	45	58	75
ข่มขืนกระทำชำเรา	72	66	48	9	1	5	7	6	3	14	16	10	16	20	16	26	23	14
รวมจับ	664	702	774	54	67	73	91	74	85	175	185	184	144	160	179	200	216	253

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ / สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตามสถิติข้อมูลย้อนหลังปี 2556 - 2558 กรู่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีการรับแจ้งเหตุกรู่มคดีที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย น้อยกว่ากรู่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยและกรู่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน โดยสถิติการรับแจ้งเหตุในกรู่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน อยู่ในสภาพคงตัว

ตาราง : แสดงสถิติการรับแจ้งเหตุและจับกุมกรู่มคดีที่เกี่ยวข้องชีวิต ร่างกาย จำแนกตามประเภทคดีที่รับแจ้งในพื้นที่กรู่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เทียบกับกรู่มจังหวัดอื่นในภาคใต้ และภาคใต้ พ.ศ. 2556 - 2558

ประเภทคดี	ภาคใต้			กรู่มอันดามัน			กรู่มอ่าวไทย			กรู่มชายแดน		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	1,237	1,098	296	194	183	144	412	370	338	631	545	423
ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	114	109	79	31	38	37	56	50	37	27	21	32
ทำให้ตายโดยประมาท	47	50	47	10	16	12	23	25	18	14	9	8
พยายามฆ่า	1,507	1,391	478	247	284	319	608	537	641	652	570	459
ทำร้ายร่างกาย	1,660	1,657	1,867	428	459	481	802	668	782	430	530	508
ข่มขืนกระทำชำเรา	340	340	521	104	105	66	131	125	132	105	110	120
รวมรับแจ้ง	4,905	4,645	3,288	1,014	1,085	1,059	2,032	1,775	1,948	1,859	1,785	1,550
ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	529	503	231	122	112	107	251	223	214	156	168	146
ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	69	72	64	19	26	31	38	37	31	12	9	14
ทำให้ตายโดยประมาท	30	33	32	7	11	11	14	19	13	9	3	4
พยายามฆ่า	759	682	367	159	170	208	413	323	456	187	189	168
ทำร้ายร่างกาย	1,107	1,051	1,356	285	317	369	604	468	653	218	266	242
ข่มขืนกระทำชำเรา	230	203	394	72	66	48	93	82	99	65	55	55
รวมจับ	2,724	2,544	2,444	664	702	774	1,413	1,152	1,466	647	690	629

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ / สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ปี 2558 สถิติการรับแจ้งความคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีจำนวนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 5.5 จากปีก่อนหน้า คดีที่ได้รับแจ้งความมากที่สุดคือคดีเกี่ยวกับยาเสพติด คิดเป็นร้อยละ 60 ของคดีที่รับแจ้งความทั้งหมด ซึ่งเป็นสัดส่วนเกินครึ่งหนึ่ง ถือเป็นปัญหาใหญ่ในกลุ่มจังหวัดที่ต้องเร่งแก้ไข รองลงมาเป็นคดีความเกี่ยวกับการค้าประเวณี การพนัน และอาวุธปืน ตามลำดับ โดยจังหวัดภูเก็ตมีการแจ้งความคดียาเสพติดและการค้าประเวณีมากที่สุดในกลุ่มจังหวัด

ตาราง : แสดงสถิติการรับแจ้งเหตุและจับกุมกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย จำแนกตามประเภทคดีที่รับแจ้ง ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน พ.ศ. 2556 – 2558

ประเภทคดี	กลุ่มอันดามัน			จังหวัดระนอง			จังหวัดพังงา			จังหวัดภูเก็ต			จังหวัดกระบี่			จังหวัดตรัง		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
พ.ร.บ.อาวุธปืน	2,039	1,953	2,286	239	225	291	291	214	324	284	350	620	658	609	561	567	555	490
พ.ร.บ.การพนัน	3,208	2,987	2,528	319	344	225	715	841	573	1,425	1,028	975	355	306	286	394	468	469
พ.ร.บ.ยาเสพติด	15,675	16,828	15,844	1,729	1,861	1,882	1,578	1,191	1,485	2,732	3,377	5,379	2,629	3,124	3,410	7,007	7,275	3,688
พ.ร.บ.การค้าประเวณี	3,981	5,066	7,642	564	556	460	418	425	806	2,848	3,688	5,434	81	155	195	70	242	747
รวมรับแจ้ง (ราย)	24,903	26,834	28,300	2,851	2,986	2,858	3,002	2,671	3,188	7,289	8,443	12,408	3,723	4,194	4,452	8,038	8,540	5,394
พ.ร.บ.อาวุธปืน	2,227	2,156	2,478	256	235	305	314	235	349	318	388	643	708	685	614	631	613	567
พ.ร.บ.การพนัน	5,040	5,161	5,312	439	465	398	871	981	860	2,078	1,833	2,236	823	884	749	829	998	1,069
พ.ร.บ.ยาเสพติด	17,396	18,810	18,101	1,810	1,944	1,934	1,857	1,409	1,747	3,102	4,010	6,247	3,161	3,737	4,047	7,466	7,710	4,126
พ.ร.บ.การค้าประเวณี	3,989	5,068	7,643	565	556	460	424	425	806	2,849	3,690	5,434	81	155	195	70	242	748
รวมจับ (คน)	28,652	31,195	33,534	3,070	3,200	3,097	3,466	3,050	3,762	8,347	9,921	14,560	4,773	5,461	5,605	8,996	9,563	6,510

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ / สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตามสถิติข้อมูลย้อนหลังปี 2556 – 2558 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีการรับแจ้งเหตุกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน ตามลำดับ โดยสถิติการรับแจ้งเหตุในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ คดีที่ได้รับแจ้งความมากที่สุดเหมือนกันในทุกกลุ่มจังหวัดคือคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งมีสถิติการรับแจ้งเหตุในจำนวนที่สูงแบบก้าวกระโดดจากคดีอื่น ๆ ถือเป็นปัญหาเร่งด่วนมากที่สุดของภาคใต้ที่ต้องแก้ไข เนื่องจากจะส่งผลกระทบต่ออนาคตของเด็กและเยาวชน และทำให้เกิดปัญหาสังคมอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย

ตาราง : แสดงสถิติการรับแจ้งเหตุและจับกุมกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย จำแนกตามประเภทคดีที่รับแจ้ง ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นในภาคใต้ และภาคใต้ พ.ศ. 2556 – 2558

ประเภทคดี	ภาคใต้			กลุ่มอันดามัน			กลุ่มอ่าวไทย			กลุ่มชายแดน		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
พ.ร.บ.อาวุธปืน	8,435	8,101	4,298	2,039	1,953	2,286	4,381	4,233	4,012	2,015	1,915	1,662
พ.ร.บ.การพนัน	8,484	8,420	3,809	3,208	2,987	2,528	4,103	3,875	3,768	1,173	1,558	1,277
พ.ร.บ.ยาเสพติด	67,171	67,446	33,922	15,675	16,828	15,844	30,362	30,008	27,323	21,134	20,610	20,058

ประเภทคดี	ภาคใต้			กลุ่มอันดามัน			กลุ่มอ่าวไทย			กลุ่มชายแดน		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
พ.ร.บ.การค้าประเวณี	6,535	8,971	241	3,981	5,066	7,642	2,143	3,276	4,656	411	629	604
รวมรับแจ้ง (ราย)	90,625	92,938	42,270	24,903	26,834	28,300	40,989	41,392	39,759	24,733	24,712	23,601
พ.ร.บ.อาวุธปืน	9,083	8,842	4,573	2,227	2,156	2,478	4,650	4,563	4,429	2,206	2,123	1,861
พ.ร.บ.การพนัน	16,252	16,763	12,597	5,040	5,161	5,312	7,753	7,678	8,498	3,459	3,924	3,105
พ.ร.บ.ยาเสพติด	75,399	78,120	36,214	17,396	18,810	18,101	34,074	35,573	31,814	23,929	23,737	23,377
พ.ร.บ.การค้าประเวณี	6,546	8,978	266	3,989	5,068	7,643	2,143	3,277	4,666	414	633	610
รวมจับ (คน)	107,280	112,703	53,650	28,652	31,195	33,534	48,620	51,091	49,407	30,008	30,417	28,953

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ / สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ปี 2558 สถิติการรับแจ้งความคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีจำนวนลดลง ร้อยละ 7 จากปีก่อนหน้า อัตราส่วนคดีที่จับกุมได้ต่อคดีที่รับแจ้งความ คิดเป็นร้อยละ 69 เป็นอัตราส่วนที่ค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับปี 2557 ที่มีอัตราส่วนคดีที่จับกุมได้ต่อคดีที่รับแจ้งความ คิดเป็นร้อยละ 60.7 แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติงานด้านความมั่นคงในชีวิตและทรัพย์สินอยู่ในเกณฑ์ดี และมีการพัฒนาดีขึ้นจากปีก่อนหน้า ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและนักท่องเที่ยว

ตาราง : แสดงสถิติการรับแจ้งเหตุและจับกุมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ จำแนกตามประเภทคดีที่รับแจ้งในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน พ.ศ. 2556 - 2558

ประเภทคดี	กลุ่มอันดามัน			จังหวัดระนอง			จังหวัดพังงา			จังหวัดภูเก็ต			จังหวัดกระบี่			จังหวัดตรัง		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
ลักทรัพย์	1,368	1,498	1,342	99	84	91	133	141	153	537	649	521	286	302	298	313	322	279
วิ่งราวทรัพย์	110	106	85	4	4	4	6	2	3	57	64	46	15	18	16	28	18	16
รีดเอาทรัพย์	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
กรรโชกทรัพย์	9	10	4	1	1	-	-	1	1	3	8	-	2	-	1	3	-	2
ชิงทรัพย์	52	41	58	2	-	6	1	-	3	19	20	19	15	11	18	15	10	12
ปล้นทรัพย์	11	11	23	-	-	1	1	1	-	4	8	2	2	1	7	4	1	13
รับของโจร	8	2	5	2	-	-	-	-	-	5	-	1	1	-	2	-	2	2
ทำให้เสียทรัพย์	130	102	126	15	17	10	25	19	29	43	24	30	20	17	25	27	25	32
รวมรับแจ้ง	1,688	1,770	1,644	123	106	112	166	164	189	668	773	619	341	349	367	390	378	357
ลักทรัพย์	834	884	911	53	42	42	70	69	78	255	360	370	275	229	267	181	184	154
วิ่งราวทรัพย์	86	81	69	3	4	4	4	-	1	43	49	39	13	15	15	23	13	10
รีดเอาทรัพย์	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
กรรโชกทรัพย์	7	7	3	1	-	-	-	-	-	2	7	-	2	-	1	2	-	2
ชิงทรัพย์	40	30	51	-	-	5	1	-	2	11	14	18	14	9	16	14	7	10
ปล้นทรัพย์	7	7	19	-	-	-	1	1	-	3	6	2	1	-	5	2	-	12
รับของโจร	7	1	3	2	-	-	-	-	-	4	-	1	1	-	-	-	1	2
ทำให้เสียทรัพย์	81	65	77	8	15	8	9	8	11	24	12	16	18	17	22	22	13	20
รวมจับ	1,062	1,075	1,134	67	61	59	85	78	92	342	448	446	324	270	326	244	218	211

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ / สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ตามสถิติข้อมูลย้อนหลังปี 2556 – 2558 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีการรับแจ้งเหตุกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทย และกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันตามลำดับ โดยสถิติการรับแจ้งเหตุในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน อยู่ในสภาพคงตัว ทั้งนี้คดีที่ได้รับแจ้งความมากที่สุดเหมือนกันในทุกกลุ่มจังหวัดคือคดีลักทรัพย์

ตาราง : แสดงสถิติการรับแจ้งเหตุและจับกุมกลุ่มคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน จำแนกตามประเภทคดีที่รับแจ้งในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นในภาคใต้ และภาคใต้ พ.ศ. 2556 – 2558

ประเภทคดี	ภาคใต้			กลุ่มอันดามัน			กลุ่มอ่าวไทย			กลุ่มชายแดน		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558	2556	2557	2558
ลักทรัพย์	6,970	7,166	5,143	1,368	1,498	1,342	2,517	2,167	2,138	2,980	3,307	3,053
วิ่งราวทรัพย์	506	524	178	110	106	85	180	160	97	214	261	199
ริดเอาทรัพย์	-	1	4	-	-	1	-	-	1	-	1	-
กรรโชกทรัพย์	28	22	23	9	10	4	13	4	12	5	8	12
ชิงทรัพย์	199	194	86	52	41	58	61	54	61	93	104	131
ปล้นทรัพย์	76	86	14	11	11	23	21	22	36	44	50	70
รับของโจร	17	32	38	8	2	5	4	7	1	4	23	33
ทำให้เสียทรัพย์	537	465	466	130	102	126	253	195	210	140	155	144
รวมรับแจ้ง	8,333	8,490	5,952	1,688	1,770	1,644	3,049	2,609	2,556	3,480	3,909	3,642
ลักทรัพย์	3,021	3,181	2,466	834	884	911	1,192	1,057	1,114	1,037	1,170	1,231
วิ่งราวทรัพย์	329	311	111	86	81	69	126	118	65	121	116	108
ริดเอาทรัพย์	-	1	4	-	-	1	-	-	1	-	1	-
กรรโชกทรัพย์	18	16	19	7	7	3	9	3	10	2	6	10
ชิงทรัพย์	122	122	66	40	30	51	46	45	49	43	50	76
ปล้นทรัพย์	41	52	11	7	7	19	20	19	29	14	22	39
รับของโจร	13	25	25	7	1	3	2	6	1	4	18	28
ทำให้เสียทรัพย์	321	242	289	81	65	77	171	113	136	65	60	62
รวมจับ	3,865	3,950	2,991	1,062	1,075	1,134	1,566	1,361	1,405	1,286	1,443	1,554

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ / สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

● **บริการสาธารณสุข**

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีสถานพยาบาล ประกอบด้วย โรงพยาบาลรัฐบาล โรงพยาบาลเอกชน โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล และคลินิก กระจายอยู่ใน 5 จังหวัด เพื่อให้บริการประชาชนได้อย่างทั่วถึง โดยมีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล จำนวน 335 โรง เป็นการกระจายและเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงบริการสาธารณสุขของประชาชนทุกระดับ ลดความหนาแน่นของผู้ป่วยต่อจำนวนโรงพยาบาล ทำให้การให้บริการด้านสาธารณสุขรวดเร็วขึ้นและช่วยบรรเทาความรุนแรงของอาการป่วยได้ทันเวลา ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ที่คอยให้บริการประชาชน เช่น แพทย์ ทันตแพทย์ เภสัชกร พยาบาล และพยาบาลเทคนิค เป็นต้น

ตาราง : แสดงสถานพยาบาล จำแนกตามประเภท ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ปี 2558

จังหวัด	โรงพยาบาลรัฐบาล ^{1/}	โรงพยาบาลเอกชน	โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ^{2/}	คลินิกทุกประเภท
กลุ่มอันดามัน	36	10	335	965
ระนอง	5	1	46	38
พังงา	9	1	72	187
ภูเก็ต	4	3	21	297
กระบี่	9	1	71	194
ตรัง	9	4	125	249

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด

ตาราง : แสดงจำนวนเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ปี 2558

จังหวัด	เจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ Medical personnels					ประชากรต่อเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์ 1 คน Population per medical personnel				
	แพทย์ Physician	ทันตแพทย์ Dentist	เภสัชกร Pharmacist	พยาบาล Nurse	พยาบาลเทคนิค Technical nurse	แพทย์ Physician	ทันตแพทย์ Dentist	เภสัชกร Pharmacist	พยาบาล Nurse	พยาบาลเทคนิค Technical nurse
กลุ่มอันดามัน	587	208	276	3,428	45	3,307	9,333	7,034	567	43,136
ระนอง	52	19	26	358	11	3,406	9,320	6,811	495	16,099
พังงา	88	48	53	676	34	2,970	6,078	4,931	386	7,687
ภูเก็ต	214	50	56	609	-	1,807	7,733	6,904	635	-
กระบี่	89	41	58	771	-	5,151	11,182	7,905	595	-
ตรัง	144	50	83	1,014	-	4,953	4,610	7,187	616	-

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด

● แรงงานต่างด้าว

ในปี 2558 จำนวนผู้ว่างงานในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน คิดเป็นร้อยละ 1.41 ของวัยแรงงาน มีจำนวนแรงงานต่างด้าว คิดเป็นร้อยละ 10 ของวัยแรงงาน โดยจังหวัดระนองมีแรงงานต่างด้าวมากที่สุดในกลุ่มจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 40.68 ของแรงงานต่างด้าวในกลุ่มจังหวัด และแรงงานต่างด้าวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน คิดเป็นร้อยละ 39.69 ของแรงงานต่างด้าวในภาคใต้ ซึ่งถือเป็นสัดส่วนที่สูงในระดับหนึ่ง อาจจะมีผลกระทบการจ้างงานของแรงงานไทยและการใช้บริการสาธารณสุขปึกในพื้นที

ตาราง : แสดงจำนวนประชากร แรงงาน และแรงงานต่างด้าว ปี 2558

จังหวัด	ประชากร (คน)	วัยแรงงาน (คน)	ผู้ว่างงาน (คน)	แรงงานต่างด้าว (คน)
ภาคใต้	9,290,708	5,043,084	55,474	301,718
กลุ่มอันดามัน	1,941,109	1,198,260	16,903	119,742
ระนอง	187,536	145,834	3,232	48,711
พังงา	264,074	148,214	2,058	25,165
ภูเก็ต	386,605	318,820	5,416	20,205
กระบี่	462,101	212,857	4,301	15,712
ตรัง	640,793	372,535	1,896	9,949

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย และสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว

ตามข้อมูลย้อนหลังปี 2556 – 2558 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีจำนวนแรงงานต่างด้าวมากกว่ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยและกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดน จำนวนแรงงานต่างด้าวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันและกลุ่มจังหวัดภาคใต้ชายแดนมีแนวโน้มลดลง ส่วนจำนวนแรงงานต่างด้าวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอ่าวไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปี 2558 กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีจำนวนแรงงานต่างด้าวคิดเป็นร้อยละ 39.69 ของจำนวนแรงงานต่างด้าวทั้งหมดในภาคใต้ อัตราการขยายตัวของแรงงานต่างด้าวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันชะลอตัวลงอย่างต่อเนื่อง โดยลดลงจากปีก่อนหน้าร้อยละ 13.58

ตาราง : แสดงจำนวนแรงงานต่างด้าวในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน เทียบกับกลุ่มจังหวัดอื่นในภาคใต้ และประเทศไทย ปี 2556 – 2558

จังหวัด	แรงงานต่างด้าว (คน)		
	2556	2557	2558
ประเทศไทย	1,183,835	1,339,834	1,445,575
ภาคใต้	443,967	324,216	301,718
กลุ่มอ่าวไทย	66,935	99,440	114,493
กลุ่มชายแดน	87,851	86,214	64,483
กลุ่มอันดามัน	289,181	138,552	119,742
ระนอง	51,181	51,392	48,711
พังงา	33,047	21,952	25,165
ภูเก็ต	185,490	43,336	20,205
กระบี่	10,944	14,322	15,712
ตรัง	8,519	7,550	9,949

ที่มา : อ้างอิงข้อมูลจากสำนักบริหารแรงงานต่างด้าว

2.3 เครื่องมือการวิเคราะห์ทางการบริหาร

สถานะแวดล้อม : SWOT

กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน ได้จัดประชุมเชิงปฏิบัติการระดมความคิดเห็นและประชาสังคม การจัดทำแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัด (พ.ศ. 2561 – 2564) เพื่อผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งนี้ ได้เชิญหน่วยงานบูรณาการที่เกี่ยวข้องร่วมอภิปราย ประกอบด้วย กระทรวงมหาดไทย สำนักงบประมาณ และ สศช. ภาคใต้ เพื่อชี้แจงกรอบและแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาของกลุ่มจังหวัดและการจัดสรรงบประมาณ เพื่อพัฒนาและแก้ไขปัญหาในพื้นที่กลุ่มจังหวัด

การบูรณาการทุกภาคส่วนในกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน มีจุดประสงค์เพื่อให้ได้แผนพัฒนา กลุ่มจังหวัดที่เป็นการพัฒนาและแก้ไขปัญหาของพื้นที่อย่างแท้จริง กำหนดวิสัยทัศน์ให้สอดคล้องกับความต้องการ ของพื้นที่ กำหนดกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ และกำหนดกลยุทธ์ให้สอดคล้อง กับประเด็นยุทธศาสตร์ ทั้งนี้ ทุกภาคส่วนได้ร่วมกันวิเคราะห์และทบทวนศักยภาพของกลุ่มจังหวัด โอกาสในการ พัฒนาของกลุ่มจังหวัดและภัยคุกคามที่ต้องเตรียมพร้อมในการบริหารจัดการ ได้ผลสรุปดังนี้

● จุดแข็ง (Strengths)

1. ทำเลที่ตั้งทางยุทธศาสตร์ (Strategic Location) ที่สามารถเชื่อมโยงได้ทั้งฝั่งอ่าวไทย ทะเลอันดามัน และประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศ IMT-GT และประเทศในเอเชียใต้
2. มีสนามบินนานาชาติ 2 แห่ง ที่จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดกระบี่ และสนามบินภายในประเทศอีก 2 แห่ง ที่จังหวัดตรังและจังหวัดระนอง พร้อมรองรับนักท่องเที่ยวได้จำนวนมาก
3. มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักระดับโลก แหล่งน้ำแร่สุขภาพที่ระนอง ท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่หลากหลายในอ่าวพังงา หมู่เกาะสุรินทร์ สิมิлян ความหลากหลายของกิจกรรม การท่องเที่ยวนานาชาติที่ภูเก็ต แหล่งอารยธรรมโบราณที่กระบี่ ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรทาง ทะเลที่สวยงามในทะเลอันดามัน รวมทั้งชายหาดต่าง ๆ ที่เป็นที่ยอดนิยมของนักท่องเที่ยว
4. เป็นพื้นที่ประวัติศาสตร์มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ของอันดามัน สืบสานมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน อาทิเช่น วิถีชีวิตชาวเล อารยธรรมเพอรานากันที่เชื่อมโยงกับ ประเทศเพื่อนบ้าน
5. เป็นแหล่งผลิต ยางพารา ปาล์มน้ำมัน อันเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของประเทศ
6. แนวชายฝั่งทะเลยาว 878 กิโลเมตร มีหาดทรายสวยงาม มีเว้าอ่าว เกาะแก่ง มากมาย และ เหมาะสมกับ การทำประมงชายฝั่งและประมงน้ำลึก
7. มีความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ ตั้งแต่ภูเขา ป่า ถ้ำ น้ำตก พื้นที่ชุ่มน้ำปากแม่น้ำกระบี่ อ่าวพังงา ที่เหมาะสมกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเรียนรู้เชิงนิเวศ
8. คงความเป็นอัตลักษณ์วิถีชีวิตของประชาชนด้านการเกษตร สามารถพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงเกษตร

● จุดอ่อน (Weaknesses)

1. ภูมิอากาศแบบร้อนชื้น ฝนตกชุก ทำให้กิจกรรมการท่องเที่ยวทางทะเลไม่สามารถทำได้ตลอดทั้งปี
2. ป่าไม้และทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งทางบกและทางน้ำ เสื่อมโทรมและถูกบุกรุกทำลาย
3. โครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะเส้นทางคมนาคมทางบก ทางราง ทางน้ำ รวมไปถึงการบริหารจัดการแหล่งน้ำในพื้นที่ ยังไม่สามารถรองรับการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและชุมชนเมืองที่เติบโตอย่างรวดเร็ว
4. สินค้าเกษตรมีฐานการผลิตเป็นแบบปฐมภูมิ ยังมีการนำนวัตกรรมมาใช้ในการแปรรูปสินค้าเกษตรเพื่อเพิ่มมูลค่าไม่มากเท่าที่ควร ทำให้ขาดโอกาสในการสร้างรายได้เพิ่มให้แก่เกษตรกร
5. การประยุกต์ใช้นวัตกรรมในการแปรรูปสินค้าเกษตรยังมีน้อย ทำให้มูลค่าผลิตผลการเกษตรไม่สูงเท่าที่ควร
6. บุคลากรภาคบริการมีความรู้ทักษะภาษาอังกฤษ และภาษาที่สาม โดยเฉพาะภาษาประเทศเพื่อนบ้านในเอเชีย ไม่ทัดเทียมกับประเทศในอาเซียน
7. การร่อยเรียดเรื่องราวเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของอันดามันที่สะท้อนถึงวิถีชีวิตและวัฒนธรรม ทั้งในแง่ภูมิสถาปัตยกรรม โรงแรม และสินค้าที่ระลึกเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ฯลฯ เพื่อดึงดูดความสนใจและสร้างมูลค่าเพิ่ม ยังมีอยู่น้อย
8. สถาบันการศึกษาในพื้นที่ผลิตบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและบริการไม่เพียงพอกับความต้องการที่ขยายตัวเพิ่มขึ้น
9. การท่องเที่ยวยังกระจุกตัวอยู่บางพื้นที่ ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคม การกระจายความเจริญและรายได้ไม่มากเท่าที่ควร
10. อยู่ในพื้นที่เสี่ยงที่มีโอกาสในการเกิดพิบัติภัยทางธรรมชาติ เช่น สึนามิ อุทกภัย ดินโคลนถล่ม เป็นต้น

● โอกาส (Opportunities)

1. ตลาดท่องเที่ยว MICE เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและมีแนวโน้มที่จะมีการจัดงานประชุมนานาชาติในภูมิภาคเอเชียมากยิ่งขึ้น
2. การก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AC) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจจากประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) แผนความร่วมมือสามเหลี่ยมเศรษฐกิจ ระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย (IMT-GT) สนับสนุนให้เกิดพลังการพัฒนาเชื่อมโยงในด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ การเกษตร และประมง
3. ข้อตกลงการค้าเสรี (FTA) กับประเทศต่าง ๆ สร้างโอกาสในการพัฒนาไม่ผล กุ้งเพื่อการส่งออก บริการ Home Stay และ Spa
4. กระแสการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และสุขภาพเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการบนฐานภูมิปัญญาท้องถิ่นและเผยแพร่สู่สากล
5. นโยบายพลังงานทดแทนเป็นโอกาสในการผลิตปาล์มน้ำมันและไบโอดีเซล ซึ่งพื้นที่กลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันเป็นแหล่งผลิตที่สำคัญ
6. ทิศทางพัฒนาภูมิภาค (ภาคใต้) ของ สศช. เน้นการพัฒนาให้ภาคใต้เป็นแหล่งผลิตผลิตภัณฑ์อาหารและปาล์มน้ำมันที่สำคัญของประเทศ รวมทั้งผลิตภัณฑอาหารทะเลที่ได้มาตรฐานสากล ตลอดจนแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่คงเป็นที่นิยมในระดับโลก

7. แนวโน้มการให้ความสำคัญกับเรื่องทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่สูงขึ้น ส่งผลให้เกิดกระแสการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ขยายตัวเพิ่มขึ้น
8. ตลาดกลุ่มนักท่องเที่ยวซึ่งมีประชากรจำนวนมาก เช่น อินเดีย จีน ตะวันออกกลาง ให้ความสนใจท่องเที่ยวในอันดามันเพิ่มสูงขึ้น
9. การเมืองมีเสถียรภาพสูง มีการยุติความขัดแย้งและความรุนแรงทางการเมืองที่ยืดเยื้อ ช่วยสร้างบรรยากาศการลงทุน ซึ่งส่งผลต่อการท่องเที่ยวของไทยและกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมากยิ่งขึ้น
10. นโยบายจัดระเบียบสังคมของรัฐบาล สร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ทำให้เพิ่มความเชื่อมั่นเรื่องความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและนักท่องเที่ยว

● ภัยคุกคาม (Threats)

1. การหลั่งไหลเข้ามาของนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบอาชีพบริการ แรงงานไทยและแรงงานต่างด้าว ทำให้ชุมชนเมืองขยายตัวอย่างรวดเร็ว ส่งผลกระทบต่อความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ปัญหาอาชญากรรม และคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่
2. ภาพรวมการให้งบประมาณ การจัดสรรงบประมาณไม่สอดคล้องกับศักยภาพกลุ่มจังหวัด งบประมาณที่ลงมาที่พื้นที่น้อย เนื่องจากคิดเป็นต่อหัวประชากร ซึ่งกลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามันมีจำนวนประชากรแฝงเยอะ จำนวนประชากรที่แท้จริงน้อย ทำให้ได้รับจัดสรรงบประมาณน้อย
3. ภัยพิบัติทางธรรมชาติ เช่น อุทกภัย และดินโคลนถล่ม ส่งผลต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดในด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และยังเป็นพื้นที่เฝ้าระวังภัยพิบัติแผ่นดินไหว
4. การเพิ่มขึ้นของแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายและผู้ลักลอบเข้าเมือง ส่งผลกระทบต่อการบริการสาธารณสุขด้านความปลอดภัยและการใช้บริการสาธารณสุขปกคของประชาชนในพื้นที่
5. ภาวะโลกร้อน ส่งผลให้เกิดพายุรุนแรง ดินโคลนถล่ม การกัดเซาะชายฝั่ง การตายของสัตว์ทะเลจำนวนมาก และระบบนิเวศน์ที่เปลี่ยนแปลงไป
6. การเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ ส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยวที่ต้องการเดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่